

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 408

De scherpe Patroon.

25000

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE SCHERPE PATROON.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet** lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

De goochelaar.

Het was omstreeks half acht in den avond, en het was zeer druk in de City van Londen, en meer in het bijzonder in de buurt van Piccadilly, waar zich vele groote schouwburgen en specialiteiten-theaters bevinden.

Het was het uur waarop de schouwburggangers zich naar deze plaatsen van vermaak begaven, te voet, per rijtuig, met behulp van een autobus, en ook menigmaal in hun eigen auto.

Voor het groote Hypodrome-theater waren reeds verscheidene auto's komen aanrijden, want dien avond zou er een première zijn, en bij deze gelegenheid zou er een nieuw ontdekte ster aan den hemel van de danskunst optreden, ditmaal een jonge Russin, nauwelijks zestien jaar oud, van wie men elkander wonderen verhaalde, en wier portretten overal in de boekwinkels en elders ten toon gesteld waren.

Zij was een befaamde schoonheid, ondanks haar prille jeugd, en men zeide, dit bij wijze van aantrekkelijkheid te meer, dat zij de eenige dochter was van

een vooraanstaand bolsjewist, die er zich op beroemde, eigenhandig meer dan 50 tegenstanders op politiek gebied naar de andere wereld te hebben geholpen.

Of dit wellicht een truc van den impresario was, of niet — deze bijzonderheid droeg er in ieder geval toe bij, om de verwachtingen van het publiek hoog te spannen.

Reeds was Olga Stygowitsj met verbazend succes in de Fransche hoofdstad optreden, ofschoon de politie daar een oogenblik gedreigd scheen te hebben, de voorstelling te verbieden, daar de jonge danseres op het gebied van kleeding uiterst primitieve denkbeelden huldigde, en met het alleronmisbaarste genoegden scheen te nemen.

En ofschoon de Engelschen gaarne doorgaan voor een moreel hoogstaand en buitengewoon kuisch volk — die omstandigheid moest er wel toe bijdragen, dat de reusachtige zaal in het Hypodrome-theater reeds dagen van te voren was uitverkocht.

Desniettemin kwamen de bezoekers reeds vroeg-

tijdig opdagen; en een kwartier voor den aanvang was de zaal tot aan de laatste plaats toe bezet.

Het was echter reeds over achten, en de voorstelling was reeds begonnen met het optreden van een Spaansche scoubrette, toen de deur van een der loges recht tegenover het tooneel openging en er twee heeren binnentraden, die de beide stoelen op de eerste rij gingen innemen.

De een was een man van omstreeks veertig jaar, slank, rijzig en gespierd, met een gladgeschoren gelaat, waarvan de trekken een ontembare wilskracht vertoonden, doordringende staalgrijze oogen, die den menschen tot in den bodem van de ziel schenen te kunnen lezen, bijzonder fraai geteekende wenkbrauwen en glanzend haar, dat aan de slapen een weinig begon te grijzen.

Zijn metgezel was veel jonger, kleiner, met een lachend, rond gelaat, en schitterende blauwe oogen.

Beiden waren in rok gekleed, en een der eerste kleermakers van Londen scheen het voorrecht te hebben, deze twee krachtig gebouwde, goed geëvenredigde mannen te mogen kleeden.

In sommige loges, waar men de twee mannen had zien binnenkomen, werden de hoofden fluisterend bijeengestoken, en menig fijn gevermd mondje prevelde een naam:

Lord William Aberdeen!

Inderdaad was het de bekende Londensche philanthroop, de man, die, tenminste wanneer men zijn benijders gelooven mocht, over ontelbare millicenen beschikte, ofschoon niemand kon verzekeren, daarvan de stellige bewijzen te hebben, die daar met zijn secretaris, Charly Brand, in de loge was verschenen, die hij telkens voor een geheel jaar huurde.

En dit geschiedde niet omdat Lord William Aberdeen zuik een groot liefhebber was van specialiteiten, ofschoon hij volmondig erkende, dat er order het volkje van den circus wezenlijk kunstenaars scholen, maar wel omdat vooral het Hypodrome-theater, dat op de duurere rangen door de hoogste standen bezocht werd, gelegenheid bood, er materiaal te verzamelen, ten einde de rijkdommen welke hij reeds bezat, nog te vermeerderen!

Dit moge eenigszins vreemd klinken, en toch was het niets dan waarheid.

Wart de man, die zich onder het mom van Lord William Aberdeen verborg, was niemand anders

dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, de Gentleman-Inbreker!

Reeds jaren achtereen had de stoutmoedige avonturier zijn praktijk uitgeoefend, links en rechts zijn netten uitgeworpen, en in den loop der tijden een reusachtigen buit verzameld — een buit, van welks omvang alleen zijn trouwe vriend Brand eenig vermoeden had.

Want Charly hield van alles wat Raffles van de rijken, van de wekeraars en spelers, van de schelmen en geldschieters wist te rooven, zeer nauwkeurig boek, en hij zou het onmogelijk beter hebben kunnen doen, als Raffles de directeur was geweest van een bloeiende fabriek!

Op de geheele wereld waren wellicht geen drie personen, die op de hoogte waren van het feit, dat Lord Aberdeen en John Raffles een en dezelfde persoon waren — en Scotland Yard zou het eenvoudig niet hebben willen gelooven!

En toch zat de Gentleman-Inbreker daar, geen tien passen van den hoofdinspecteur van politie, Baxter, die een diepe buiging voor hem had gemaakt, maar zichzelf eerder voor ongeneeslijk krankzinnig zou hebben verklaard, dan aan te nemen, dat de man, dien hij zooveen had gegroet, dezelfde was, dien hij reeds sedert eenige jaren hardnekkig, maar vruchteloos achtervolgde!

En hij zat daar zoo rustig, alsof zijn leven niet een aaneenschakeling was van spannende, gevaarvolle avonturen, waarbij menigmaal zijn leven op het spel stond, en waarin hij strijd had gevoerd tegen de meest beruchte bandieten van New-York, zoowel als van Parijs, en zijn diefstallen had gepleegd in Petersburg zoo goed als te Madrid!

Dat komt omdat Raffles in de volle beteekenis van het woord „een man van het oogenblik” was.

Nimmer hield zijn vaardige geest zich bezig met andere dingen, dan waartoe hij zich juist bepaald had, nimmer brak hij zich noodeloos het hoofd over zaken van de toekomst, noch kon hem het verleden, hoe kort ook geleden, en alleen voor zoover hemzelf betrof, eenig belang inboezemen.

En zoo kon hij hier dan ook volmaakt rustig zitten, door slechts twee loges gescheiden van zijn doodsvijand Baxter, die zeker geen seconde zou aarzelen, hem aanstonds gevangen te nemen, wanneer men hem slechts de bewijzen wist te leveren, dat die onberispelijk gekleede man met zijn scherp

gesneden gelaat de langgezochte Gentleman-Inbreker was!

Raffles en Charly hadden dus plaats genomen, de eerste had zijn kijker te voorschijn gehaald, en Charly kocht een programma van de ouvreuse, die achter hen was binnengetreden.

Raffles staarde een oogenblik tamelijk onverschillig naar de corpulente Spaansche soubrette, met haar sneeuwwit geblankette armen, en in haar kort rokje van pailletten, die juist haar hoogste noten uitgilde, en leunde toen in zijn stoel achterover.

„Wat kijk je naar die zangeres?” informeerde Charly. „Vindt je haar zoo bijzonder goed?”

„Dat niet. Ik verbaas mij over haar uithoudingsvermogen,” gaf Raffles ten antwoord. „Het zingen kost haar blijkbaar tamelijk veel inspanning, en toch geeft zij het niet op, en begint telkens een nieuw couplet. Ik houd van die energieke naturen. Apropos, zijn wie niet veel te vroeg?”

„Hoe zoo te vroeg?”

„Wel, ik lees hier in het programma dat Olga Stygowitsj, voor wie wij eigenlijk komen, pas als numero 5 vermeld staat. Wij krijgen eerst nog een paar rekwerkers, een dame met gedresseerde honden, en een goochelaar! Ik vind dat het van het goede wel een weinig te veel is!”

„Misschien valt het wel mee!” kwam Charly. „Het Hypodrome-theater heeft meestal goede nummers!”

„Dan is zij bij de keuze van deze schreeuwerige dame toch zeker van dat beginsel afgeweken!” hernam Raffles. „Goede hemel, ik vrees dat zij aanstonds uit elkaar zal springen! Zij heeft al driemaal juist op het nippertje de hooge E kunnen halen, maar ik ben bang, dat het haar voor de vierde maal niet zal gelukken! Ik geloof dat zij er te dik voor is!”

„Edward, je bent enuitstaanbaar!” fluisterde Charly lachend. „Ik vind haar stem lang niet kwaad voor een eerste nummer! Het is je natuurlijk ook wel bekend, dat men, om het programma te openen, altijd het minste nummer van het geheele programma uitzoekt.”

Op dit oogenblik haalde de Spaansche zangeres met inspanning van alle krachten voor de vierde maal haar hooge E, waarbij de aderen op haar ronden hals zwollen, en verdween toen met kleine

trippelpasjes, buigend en kushandjes werpend, tusschen de coulissen.

„Bravo!” bromde Raffles. „Er zit sport in die vrouw! Zij deed het voor de vierde maal nog eens! En wat zal haar lot zijn, Charly, als zij die E niet meer kan halen, als zij nog corpulenter wordt, of als haar stem schraal en dun wordt, door het voortdurend zingen in een met tabaksrook gevulde ruimte?”

„Ja, dat lot zal erg genoeg zijn!” zeide Charly op zachten toon. „Die menschen zijn diep te beklagen! Zelfs de bestbetaalden onder hen gaan meestal een duistere toekomst tegemoet. Zij kennen een betrekkelijk kort tijdstip van glans en roem — en dan komt de duisternis, dan komt de vergetelheid en de armoede! De beste parterre-acrobaten beginnen soms op hun twaalfde jaar, maar dan zijn zij ook op hun vijf en dertigste volkomen versleten. Degenen die later beginnen met hun sloopend bestaan kunnen, als het hun bijzonder meeloopt, nog tot op hun vijf en veertigste jaar zoowat meelopen — maar dan is reeds het tijdstip aangebroeken, waarop de eerste-rangs-zaken, die hun in hun bloeitijd goed betaalden, niet meer van hen gediend zijn! Dan wordt zoo'n acrobaat stalknecht of pertier of controleur — en voor zijn oogen ziet hij zijn jongere concurrenten eer en roem behalen — en geld verdienen! Het is, geloof ik, een droevig leven, Edward, ondanks al het klatergoud en den hellen schijn van het circuslicht!”

„Dat is het — en toch zullen die lieden zelve er anders over denken, Charly!”

„Zij denken niet aan den dag van morgen, zij genieten het heden, het heden met zijn fonkeling van licht, zijn applaus, zijn toejuichingen — en wat er later zal gebeuren, dat zullen zij weten te dragen. Vijf en twintig jaren van intens leven, vol afwisseling, al is het dan ook zeer vermoeiend, wegen volgens de meeste circusartisten wel op tegen een duisteren, ouden dag.”

Terwijl de beide vrienden spraken was het scherm reeds weder opgegaan, en er verscheen een drietal rekwerkers, een slank gebouwd man, een mooi jong meisje, beiden in paars tricot gekleed, en een soort van August de Domme, die de meest halsbrekende toeren verrichtten.

Raffles, die een kenner was, daar hijzelf uitblonk in bijna alle takken van sport, bewonderde de lenige,

sierlijke bewegingen der acrobaten, en bleef niet achter met zijn applaus, toen de rekwerkers hun nummer beëindigd hadden.

Deze dankten glimlachend en met stralende oogen voor het applaus, en trokken zich buigend terug.

„Zij zijn gelukkig, zooals je ziet!” zeide Raffles op zachten toon. „Misschien is het over tien jaar al heel anders, maar wat deert hun dat? Voor het oogenblik genieten zij van het leven. Wat komt er nu?”

„De juffrouw met haar hondjes!”

„Twintig minuten verveling en marteling alzo! Verveling voor ons, en marteling voor die arme viervoeters, die er helaas niet af zijn met de voorstelling van vanavond! In den loop van den dag moeten zij herhaaldelijk repeteeren — en meestal wordt daarbij de karwats niet gespaard! De meeste menschen vinden het belangwekkend, maar ik kan mij niets droevigers voorstellen, dan een mooie poedel, die op zijn voorpooten loopt, of saltomortales maakt! Wat drommel, de natuur heeft het dier geschapen, om zich van zijn 4 pooten te bedienen, en wat is er mooier te zien dan een fraaie hond in een gestrekten galop?”

Maar reeds was het scherm opnieuw opgegaan, en een overdreven glimlachende dame in een kort roodzijden rokje, roode kousen en een rood fluweelen keurslijf gekleed, huppelde het tooneel op, en maakte een aanvang met haar vertooning.

De honden deden wat een gedresseerde hond al zoo doen kan — zij sprongen door hoepels, liepen op kleine tonnen, voerden een dans uit, appor-teerden, — en dankten hun gesternte, toen het gedaan was, en zij voor dien avond althans vrij waren.

„Wat nu?” vroeg Raffles, die een geeuw achter zijn hand verborg.

„De goochelaar, monsieur Bernadetti!” antwoordde Charly.

„Nu, een goede goochelaar is altijd zijn geld waard, al zou ik je precies kunnen zeggen, hoe dat alles in zijn werk gaat!”

Het scherm rees, het orkest zette een zacht gespeelde wals in, en monsieur Bernadetti trad op.

Hij was zeker verre van jong meer, hij droeg klaarblijkelijk een pruik, die niet al te goed paste, en met groote zorg had hij zijn gelaat geschminkt, hetgeen echter niet belette, dat men daarop duide-

lijk de rimpels kon waarnemen en geen schmink ter wereld kon den doffen glans van de oogen verbergen.

De goochelaar was vergezeld door een knaap van een jaar of twaalf, met een fijn bleek gelaat, en in zwart fluweel gekleed, met een korte broek, zwart-zijden kousen, lakschoenen en een breeden kanten kraag.

Eigenlijk was de jongen al te oud voor zulk een kinderachtig pakje, want hij groeide al danig uit het costuum, waarvan de mouwen hem reeds te kort waren geworden.

De taak van den knaap scheen te zijn, den goochelaar verschillende voorwerpen aan te geven, maar hij moest tevens verdwijnen en weder verschijnen in een van die kisten met een klep in den bodem, welke vertooning steeds de verbazing van het publiek opwekt, dat zich maar niet kan begrijpen, hoe dit wonder plaats vindt.

Veel nieuws vertoonde de goochelaar niet, maar wat hij deed, dat deed hij goed.

Hij goochelde kanaries in kleine kooitjes, en niemand begreep waar die kooien plotseling vandaan kwamen, en een onderdeel van een seconde later waren kooi en vogel weder verdwenen.

Hij wist uit een hoogen hoed glazen water, kleine witte muizen, geldstukken en een berg bloemen te voorschijn te tooveren, hij haalde uit het binnenste van een ei een Engelsche, een Fransche en een Amerikaansche vlag, hij goochelde zeer verdienstelijk met speelkaarten, en daarbij sprak hij, in tamelijk slecht Engelsch, eenigzins heesch, en nu en dan plotseling ophoudend alsof zijn gedachten hem ont-schoten.

De knaap verrichtte mechanisch zijn werk, met een stereotiepen glimlach op het gelaat, en wanneer hij niets te doen had, stond hij in een hoek van het tooneel op den achtergrond, met de handen op den rug gevouwen, en keek droomerig voor zich uit.

Eensklaps werd de aandacht van Raffles en Charly een oogenblik afgeleid.

Een heer, die schuins achter hen had gezeten, sprong haastig op, stamelde een gefluisterd „pardon”! en verliet de loge, waarbij hij in zijn haast een paar malen tegen de treden van de trap stootte, waarop de zes stoelen geplaatst waren.

Charly had onwillekeurig even omgekeken, en toen viel zijn oog op iets glinsterends, dat op den grond lag.

Hij bukte zich en raapte een fraaien gouden manchetknoop van het wijnroode tapijt, waarmee de vloer van de loge bekleed was.

Een oogenblik dacht hij er over, den haastig gebakerden heer achterna te loopen, maar hij bedacht dat hij wel aanstonds zou terugkeeren, en dat hij hem dan den knoop zou kunnen overhandigen.

Hij liet dus het voorwerp in zijn zak glijden, en bepaalde zijn aandacht weder tot het tooneel.

Daar begon de goochelaar juist aan zijn laatsten toer.

Hij had een ouderwetsch voorlaadpistool gegrepen, en de knaap was op het tooneel gekomen, het trapje afgedaald, dat over de orkestruimte voerde, en had onder het publiek een looden kogel laten zien, waarmee het pistool geladen zou worden.

Vervolgens beklom hij het trapje weder, gaf den kogel aan den goochelaar, die hem in de hoogte hield, om hem nogmaals te laten zien.

Hij had intusschen het pistool met kruit geladen, liet nu den kogel in den loop glijden, stampte hem vast met den laadstok, deed een prop papier in den loop, en plaatste zich met het wapen in de hand in den voorsten hoek van het tooneel, bij het voetlicht.

De knaap in zijn fluweelen pakje had in den tegenoverliggenden hoek plaats genomen, de goochelaar richtte het wapen op het hoofd van den jongen, en haalde den trekker over.

Het schot ging af, een vuurstraal spoot uit de monding van het pistool, de knaap trad naar voren,

stak de vingers in den mond, en haalde er den looden kogel uit!

De goochelaar boog, een luid applaus volgde, het scherm viel en monsieur Bernadetti moest nog een paar keeren terugkomen om voor de toejuichingen te danken.

Raffles echter applaudisseerde niet, en zeide, toen het scherm voor de laatste maal gedaald was:

„Die oude man goochelt goed — maar die laatste toer is zeer gevaarlijk! Zou hijzelf niet weten, dat daar al eens een vreeselijk ongeluk mee gebeurd is, toen een goochelaar door een noodlottige onhandigheid zijn eigen vrouw doodschoot? Ik houd niet van die toeren!”

„Zou die jongen zijn zoon zijn?” vroeg Charly.

„Het is mogelijk!” antwoordde Raffles. „Maar dan is de man heel laat vader geworden, want ik schat hem op minstens 70 jaar!”

„Nu, nu, zoo oud is hij zeker niet!” hernam Charly lachend. „Ik geloof eerder dat de arme kerel zich niet al te gezond gevoelde.”

Raffles wilde weder iets zeggen, toen opnieuw het doek oprees.

Het tooneel, waarvan de achterwand thans bespannen was met grijsgroen doek, bleef een oogenblik ledig, en was half duister.

Toen schreed Olga Stygowitsj te voorschijn, en de Fransche bladen hadden er niet te veel van gezegd — de danseres was zeer schoon, en wat zij aan kleederen droeg, dat was wezenlijk van geen beteekenis!

HOOFDSTUK II.

Klatergoud.

Het bleek den beiden vrienden al spoedig dat de faam niet te veel had gezegd van de jeugdige danseres.

Zij was niet alleen zeer schoon — zij danste niet alleen voortreffelijk — maar zij gaf als het ware vorm aan de muziek, en het was alsof men gevoelde: de componist moet hetzelfde in zijn binnenste, in zijn geest en zijn hart hebben waargenomen, als het jonge meisje, dat op zulk een treffende, ontroerende wijze zijn muziek wist te belichamen in den dans.

Na eenige secorden bemerkte men niet eens meer dat zij bijna naakt was.

Men zag nog maar alleen de schoone lichaamsvormen, de tengere leden, en hun prachtige bewegingen, zooals men die pleegt toe te schrijven aan de vrouwen van het oude Griekenland, die den beroemden beeldhouwers, die een Praxiteles tot model stonden.

Een storm van applaus brak dan ook los, toen de Russin na een verrukkelijk schoonen dans op muziek van Chopin het tooneel weder verliet.

Zij moest dezen laatsten dans biseeren, en toen pas liet het opgetogen publiek haar gaan.

Het jonge meisje dankte met een zwak glimlachje voor de hulde aan haar schoonheid en haar kunst gebracht, en daarop daalde het scherm.

En toen het weder rees buitelden twee Amerikaanse knock-abouts het tooneel op — een schriller tegenstelling was nauwelijks denkbaar!

Zij vormden het laatste nummer voor de pauze, en halverwege had Raffles reeds willen opstaan om heen te gaan, toen Charly hem terug hield met de woorden:

„Wacht nog even tot de pauze een aanvang neemt, Edward! De heer, die daar zooeven de loge verliet heeft een van zijn manchetknoopen verloren, en ik wilde hem het voorwerp wel teruggeven.”

„Mijnentwege!” zeide Raffles schouderophalend. „Ik houd anders niet bijzonder veel van deze soort grappigheden, die mij nu hier vertoond wordt. Ik denk dat het aan mijn gestel ligt, maar de humor ervan ontgaat mij!”

„Ja, Edward, het moet bepaald aan jou liggen — die twee mannen zijn werkelijk heel grappig, en ik heb ze in een langen tijd zoo goed niet gezien! De meeste clowns ergeren je altijd omdat zij opzettelijk zijn in hun komiekheid. Daarvan is bij deze Amerikanen geen sprake, zij doen alles alsof het zoo hoort, en het is alsof er voor hen geen publiek bestaat, en alsof zij zich maar wat onder elkaar amuseeren.”

Intusschen brak de pauze aan, en de heer die zijn manchetknoop had verloren was nog altijd niet op zijn plaats teruggekeerd.

Raffles was reeds opgestaan en zeide eenigszins ongeduldig:

„Geef dien knoop maar hier, dan zal ik hem wel aan den portier geven, of anders aan de ouvreuse, die onzen man misschien kent!”

Charly stak zijn hand in zijn zak, haalde er den gouden knoop uit, en overhandigde hem aan Raffles, die er een vluchtigen blik op wierp, en toen den knoop in zijn vestzak stak.

Daar Raffles blijkbaar niet voornemens was, nog langer te blijven, nu het doel van zijn komst bereikt was, gingen de beide vrienden hun goed uit de vestiare halen, en zochten toen naar de ouvreuse.

Deze scheen het echter verbazend druk te hebben, want zij was nergens te bespeuren.

„Nu, dan zullen wij wel even naar den artisten-ingang loopen, en den knoop aan den portier geven. Dan moet die maar zorgen, dat de eigenaar hem terug krijgt — er zit misschien een goede fooi voor hem aan.”

De beide mannen hadden hun overjassen aangetrokken, en daalden langs de breede marmeren trap naar de vestibule af.

Even later stonden zij op straat.

Op eenigen afstand stond de blauwe, groote limousine van Raffles te wachten, en achter het stuurwiel zat een reusachtig gebouwd man, James Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles, die meer en beter was dan een eenvoudig bediende, want hij had zijn leven te danken aan den Gentleman-Inbreker, en deelgenomen aan tal van diens gevaarlijkste avonturen.

De beide vrienden liepen om het gebouw heen, sloegen een zijstraat in, en bereikten zodoende de deur, voor de artisten bestemd.

Zij wilden deze juist opentrekken, toen zij reeds van binnen geopend werd en de goochelaar monsieur Bernadetti verscheen, in gezelschap van den knaap, die hem bij zijn toeren behulpzaam was.

Nu pas, in het licht van de lantaarn, die recht tegenover den artisten-ingang geplaatst was, kon men zien hoe oud de variété-artist wel was.

Nu hij zijn zwarte pruik niet droeg, zag men het sluike, bijna witte haar, en nu zijn gelaat niet meer overdekt was met een dikke laag schmink, traden de groeven en rimpels duidelijk te voorschijn.

Hij liep nu ook gebogen, en leunde zwaar op den schouder van den knaap, die hem vol bezorgdheid en liefde zachte woordjes toefluisterde.

Raffles en Charly hadden onwillekeurig een weinig plaats gemaakt, om den goochelaar te laten voorbijgaan.

Maar toen Raffles de kruk van de deur reeds in de hand had, om binnen te gaan, gebeurde er iets, dat ver strekkende gevolgen zou hebben, al ware die nu niet aanstonds te bespeuren.

Bernadetti slaakte een zwakken kreet, wankelde, zocht met zijn vrije hand steun tegen den muur, en gleed daarop op de straatsteen neer, ofschoon de knaap vruchteloos trachtte hem overeind te houden.

„Vader!” riep de jongen verschrikt uit. „Wat is er toch met u?”

Zijn stem beefde van angst en ontroering.

Onmiddellijk waren Raffles en Charly aan de zijde van den ouden man, dien zij opbeurden, en in het gelaat keken.

Hij was zeer bleek en zijn oogen waren half geopend.

Hij was echter niet bewusteloos, maar glimlachte flauwtjes tegen Raffles en Charly, alsof hij hen wilde bedanken.

„Het heeft niets te beteekenen, mijnheer — ik was een weinig duizelig!” mompelde hij. „Ik dank u dat gij zoo vriendelijk zijt geweest, mij te helpen!”

Bernadetti sprak vloeiend Engelsch, maar het was toch duidelijk te hooren dat hij een vreemdeling was, waarschijnlijk een Italiaan of een Franschman, misschien wel een Spanjaard, te oordeelen naar zijn harde g's.

Hij had den arm van den knaap reeds weder genomen, en wilde verder strompelen, toen Raffles uitriep:

„Maar gij kunt toch onmogelijk in dien toestand verder gaan! Gij zijt zeer ongesteld. Dat mogen wij niet toelaten. Logeert gij ver hier vandaan?”

„In de Temple-Street, mijnheer, in het Hotel „de Roode Haan”.”

„Maar dat is nog minstens een half uur loopen hier vandaan!” riep Charly uit. „Gij zijt veel te zwak om dien afstand te voet af te leggen.”

„Ik kan een bus nemen, mijnheer!” hernam de goochelaar.

„Neem dan althans een auto!” drong Raffles aan. „Wij zullen er een voor u halen!”

Maar Bernadetti weerhield hem met haastig gebaar, en zeide verschrikt:

„Geen auto, mijnheer, geen auto! De zaak is — och waarom zou ik er een geheim van maken — ik kan geen auto betalen!”

Raffles en Charly wisselden een verwonderden blik met elkander.

Alle artisten, die het voorrecht hadden, in het Hypodrome-theater op te treden, werden meestal zeer goed betaald, en Raffles begreep dus niet, waarom deze man, die klaarblijkelijk zwak en ziek was, geen autoritje van een half uur kon betalen, dat zeker nauwelijks een paar shilling zou kosten.

Hij wachtte zich echter wel, hieromtrent een opmerking te maken, en zeide na eenig beraad:

„Ik kan werkelijk niet toestaan, mijnheer Bernadetti, dat gij te voet dien weg aflegt! Ik ben een weinig geneesheer, en ik zie aan uw geheele uiterlijk, dat gij het niet zult uithouden! En daarom zult gij

mij wel toestaan, u met mijn auto even naar uw hotel te brengen! Het ligt op mijn weg, en gij behoeft er mij volstrekt geen dank voor te zeggen."

„Maar ik mag dat werkelijk niet van u vergen, mijnheer!" riep Bernadetti uit. „Het was maar een voorbijgaande aanval, ik gevoel mij werkelijk al wat beter."

„Daar weet u niets van!" hernam Raffles kortaf. „Ik zeg u dat gij uw krachten overschat!"

„Zoo is vader altijd, mijnheer!" zeide de knaap op zachten toon. „Hij werkt veel te hard, en hij wil nooit van rusten weten!"

„Dan zullen wij ons gezag eens doen gelden, nietwaar mijn jongen?" hernam Raffles glimlachend. „Kom, mijnheer Bernadetti — 20 passen verder wacht mijn auto!"

En zonder verdere plichtplegingen nam Raffles den goochelaar onder den arm en voerde hem de zijstraat uit, terwijl Charly met den knaap volgde.

Even later had het viertal den prachtigen wagen bereikt.

Een oogenblik stond de man stil, liet zijn blikken over de fraaie auto dwalen, en mompelde iets, wat Raffles niet verstond.

Deze opende het portier, hielp Bernadetti instappen, en nam naast hem plaats, terwijl Charly, na Henderson het adres te hebben opgegeven, met den knaap op de strapontins plaats nam.

Zoodra de wagen zich in beweging had gezet, begon Raffles:

„Zeg mij eens, mijnheer Bernadetti, hebt gij wel eens meer last van die duizelingen?"

„In den laatsten tijd word ik er wel meer door geplaagd — ik word oud. Het reizen en trekken oefent zijn invloed op mij uit, vergeet dat niet!"

„Misschien doe ik een dwaze vraag — maar is het niet mogelijk eens wat rust te nemen?" vroeg Raffles, met een blik vol deelneming op het bleeke, gerimpelde gelaat.

„Dat is onmogelijk, mijnheer!" antwoordde de goochelaar op korten toon. „Ik kan geen rust nemen. Ik moet steeds doorwerken. En ik moet dankbaar zijn, dat men mij nog laat werken! Over een paar jaren zal niemand meer iets van mij willen weten, al geloof ik te mogen zeggen, dat ik mijn beroep versta! Men houdt niet van zulke oude lieden op de planken. De directeur van het Hypodrome is een oud vriend van mij — en daaraan heb ik het

misschien te danken, dat hij mij nog heeft laten optreden. Maar als deze 14 dagen om zijn — dan zult gij mij weer terugvinden in gelegenheden van den derden rang, — niet hier in Londen evenwel, daar ik dan onmogelijk nog ooit in het Hypodrome zou kunnen optreden, maar in de provincie, en in den vreemde! Gelukkig heb ik tot dusverre steeds aansluiting gehad, zooals wij artisten dat noemen — maar hoelang zal dit nog duren? Ik weet het niet, en ik ijs bij de gedachte, dat ik niet meer bij machte zou zijn om op te treden, voordat ik... voordat ik..."

Hij voltooide den zin niet, maar begroef voor een oogenblik het gelaat in de handen en slaakte een diepen zucht.

Toen hij zijn blikken op den knaap richtte, die voor hem gezeten was, kwam er een uitdrukking van smart, maar tevens van oneindige liefde in zijn oude oogen.

„Voor hoelang hebt gij contracten, als ik vragen mag?" vroeg Raffles bedaard.

„Nog voor een half jaar, mijnheer! Het Hypodrome betaalt mij tamelijk goed — maar ik verzeker u dat ik het geld noodig heb! En daarom kan er bij mij geen sprake zijn van rusten!"

„En toch zeg ik u, dat gij er verkeerd aan doet, u niet een weinig te sparen!" hernam Raffles op ernstigen toon. „Dat voortdurende reizen in tochtige coupés, het verblijf op een even tochtig tooneel, na uit de veel te warme kleedkamer te zijn gekomen — het is niet goed voor u!"

„Ik weet het, mijnheer, ik weet het, maar ik moet! Het is mijn plicht om te werken — ik mag nog niet rusten!"

De oude man had dit met woeste vastberadenheid gezegd, die de verbazing van Raffles gaande maakte.

Het werd hem duidelijk, dat er een zeer dringende reden moest bestaan, welke den ouden man dwong, ondanks zijn ouderdom zijn vermoeiend leven voort te zetten.

Op dit oogenblik had de auto echter het opgegeven adres reeds bereikt, en Henderson opende het portier.

Bernadetti wendde zich tot Raffles, stak hem een bevende hand toe, en zeide:

„Ik dank u hartelijk, mijnheer, voor uw vriendelijkheid! Mag ik weten wie mij dien dienst bewezen heeft?"

„Hij is te gering om u daarvoor mijn naam te

noemen, waarde heer Bernadetti. Maar als gij er op staat om dien te weten — ik ben Lord William Aberdeen, en deze heer is mijn secretaris, Brand geheeten.”

„Ook ik dank u, Mylord,” liet de zachte stem van den knaap zich hooren, terwijl hij zijn mooie, fluweelzwarte oogen dankbaar op het gelaat van den Grooten Onbekende vestigde. „Ik zal uw naam nooit vergeten, wees daar zeker van!”

„Kom mijn jongen — het had immers volstrekt niets te beteekenen!” riep Raffles lachend uit, en daarop hielp hij den ouden man uitstappen, die, door den knaap gesteund, het kleine, onaanzienlijke hotel binnentrad.

Raffles keek hen beiden een oogenblik door het geopende portier na, en zeide toen tot Henderson die nog altijd met de kruk in zijn hand stond:

„Rijd ons maar naar huis, Henderson!”

Het portier klapte dicht. Henderson sprong op zijn zetel, en de groote limousine rolde weg.

Raffles had zich in de kussens laten vallen, en zeide op peinzenden toon:

„Alweer een voorbeeld, mijn waarde, hoe al dat goud van het artistenleven in vele gevallen niets dan klatergoud is! Ik schat dien Bernadetti — laten wij voorloopig aannemen, dat dat zijn ware naam is — op ongeveer 70 jaar, en ik zou wel eens willen weten, of het is zoo als het behoort, dat die grijsaard nu nog moet werken!”

„Er is één ding, wat ik niet al te goed begrijp, Edward! Die man is naar alle waarschijnlijkheid reeds tientallen jaren in het vak, en in zijn bloeitijd werd hij natuurlijk zeer goed betaald! Hoe komt het dan dat hij niet genoeg heeft weten over te sparen, om nu een rustigen ouden dag te kunnen beleven?”

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

„Dat is meer dan ik je kan zeggen, om te beginnen letten kunstenaars, zooals ik zooveel al opmerkte, niet op den dag van morgen — en een goochelaar rekent zich natuurlijk wel degelijk onder de artisten. Maar ik geloof niet dat dit bij hem opgaat — er moet een andere reden zijn, welke dezen man beweegt, nu nog te arbeiden, op een leeftijd, waarop zelfs een arbeider kan gaan rusten, zonder al te groote zorg voor de rest van zijn levensdagen. Je hebt gehoord, dat hij zelfs geen paar dagen rust wilde nemen, uit vrees dat hem dit geld zou kosten.

Welke oorzaak hier echter moet worden gezocht — dat weet ik niet!” — — —

Den volgende avond bevonden Raffles en Charly zich weder in het Hypodrome-Theater.

Ditmaal waren zij tamelijk laat gekomen, om bij negenen, en zij bevonden zich niet in de zaal, maar achter de coulissen.

Raffles was goed bekend met den directeur, en het kostte hem steeds weinig moeite, toegang tot het tooneel te krijgen.

Ditmaal was hij gekomen, om eenige woorden te wisselen met Olga Stygowitsj, die zijn groote belangstelling had opgewekt.

Hij trof de jonge Russische in haar kledkamer, juist toen zij zich wilde gaan verkleeden, en kon een paar woorden met haar wisselen, zoowel als met haar impresario, eveneens een Rus, een man met een langen witten baard, die er uitzag als een patriarch, en verkreeg van de jonge danseres de toezegging, dat zij zou dansen op een liefdadigheidssoirée, welke Raffles zich had voorgenomen te geven ten bate van het Groote Kinderziekenhuis in Houndsditch.

De beide vrienden bleven achter de coulissen nog even heen en weer loopen, en juist begon het nummer van monsieur Bernadetti.

Het was een herhaling van de voorstelling van den vorige avond, maar met zijn scherp blik merkte Raffles spoedig op, dat de oude man zeer onwel was, en veel beter had gedaan, dien dag zijn bed niet te verlaten.

Hij keek toe, terwijl hij nu en dan op zachten toon eenige woorden met Charly wisselde.

„Ik wilde wel, dat de oude heer in dien toestand zijn toer met het pistool achterwege liet!” fluisterde Charly.

„Je kunt wel gelijk hebben! Noodlottige vergissingen zijn niet uitgesloten! Ik behoef je zeker niet te zeggen, hoe de toer in zijn werk gaat? De knaap laat inderdaad een echten looden kogel aan het publiek zien, maar op het oogenblik dat hij het trapje weder bestijgt, steekt hij dien kogel in zijn mond, en geeft er den goochelaar een van grafiet of potlood vervaardigd, die er in vorm en kleur volkomen op gelijkt. Het is deze kogel, dien de goochelaar in den loop van zijn pistool laat glijden, na het te hebben geladen. Met zijn laadstok verbrijzelt hij het potlood tot fijn gruis, en doet

er de prop op. Als hij nu maar ver genoeg van den knaap verwijderd blijft, is de uitwerking van het schot volkomen onschadelijk, daar het stukgestooten potlood bij het verlaten van den loop onmiddellijk in alle richtingen verspreid wordt. De knaap echter haalt dadelijk daarop den echten kogel uit zijn mond, na hem zoogeraamd in de vlucht te hebben opgevangen. En je hebt kunnen zien, dat de truc groot succes heeft."

"Alles goed en wel — maar de oude man kon zich wel eens vergissen! Zijn die kogels niet gemerkt, als zij zooveel op elkander gelijken?"

"Meestal wordt er in den kogel van potlood met een mes een klein kruisje gemaakt."

Intusschen was het nummer reeds gevorderd tot op het oogenblik, waarop de toer met het pistool zou worden gedaan.

De knaap ging de zaal in, keerde terug, en Raffles en Charly, die tusschen de coulissen stonden, konden duidelijk zien, hoe hij met een vlugge beweging tersluiks den kogel in den mond stopte.

In de palm van zijn hand had hij den potlood kogel verborgen, dien hij nu te voorschijn bracht, en aan zijn vader overhandigde.

Deze had het pistool geladen, liet den kogel in den loop vallen, stampte hem fijn met zijn laadstok, en deed er de prop op.

"Hij wankelt op zijn beenen!" mompelde Charly.
"Ja, de man is zeer ziek!" zeide Raffles hoofdschuddend.

Bernadetti had zich naar den voorgrond begeven, wendde zich daar om, hief den gewapenden arm op, en richtte het pistool op het hoofd van zijn zoon.

Maar voor hij den trekker had kunnen overhalen uitte hij een gesmoorden kreet, drukte de linkerhand op de borst, en gleed op de planken neer, buiten bewustzijn.

Onmiddellijk snelden een paar tooneelknechten, maar ook Charly en Raffles toe.

De knechts namen het lichaam op.

De knaap was dadelijk op zijn vader toegeijld, doodelijk verschrikt, en greep de hand, die machteloos afgleed.

Het pistool was op den grond gevallen.

Raffles raapte het op, juist toen men haastig het scherm liet vallen.

De prop, blijkbaar niet al te stevig aangestampt, gleed uit den loop en werd gevolgd door een loodkleurig, rond voorwerp, ter grootte van een knikker.

Met gedempten kreet bukte Raffles zich en raapte het voorwerp op.

Het was een echte kogel....

Goedkoop en geurig:
Cigaretten MERK DUBEC 3.

HOOFDSTUK III.

Een moordanslag?

Zonder dat iemand het gezien had, zelfs Charly niet, liet Raffles den kogel in zijn zak glijden, en volgde toen, het ruiterpistool nog altijd in de hand, den tooneelknecht naar de kleedkamer van Bernadetti, waar deze voorzichtig werd neergelegd op een kleine rustbank.

Zelfs onder zijn schmink kon men de doodelijke bleekheid waarnemen.

Zijn oogen waren gesloten, en nu en dan liepen er rillingen over de dunne oogleden.

Raffles had het pistool op tafel gelegd, en trad nu tot voor de rustbank.

De knaap, die hem aanstonds herkend had, greep zijn hand, en vroeg met bevende stem, de oogen vol tranen:

„Als gij dokter zijt, mijnheer, maak mijn lieven vader dan beter — ik smeed er u om!”

„Om je vader beter te maken, beste jorgen, heb ik in de eerste plaats zijn medewerking noodig!” zeide Raffles hoofdschuddend. „Rust, rust en nogmaals rust — dat heeft hij in de eerste plaats nodig! Wanneer hij blijft doorgaan met optreden — dan vrees ik het ergste! Uw vader is niet bepaald ziek — hij is alleen maar uitgeput — zijn hart is zwak, maar ik geloof dat hij nog zou kunnen genezen, als hij er maar in wilde toestemmen, minstens 14 dagen te rusten! Waarom doet hij dat toch niet?”

„Ik weet het niet, mijnheer!” antwoordde de knaap. „Ik heb het hem al zoo dikwijls gevraagd, maar hij weigerde steeds!”

„Nu, hij zal er nu wel toe gedwongen zijn!” hernam Raffles kortaf. „De aanval van hedenavond zal het hem onmogelijk maken, in de eerste week op te treden, zelfs al zou hij willen!”

Raffles dacht even na, en hernam toen:

„In het hotel is geen goede gelegenheid om hem

te verplegen — ik zal een van de ziekenhuizen op bellen!”

Hij wisselde op zachten toon eenige woorden met Charly Brand, die zich bij hem had gevoegd, en deze verliet haastig de kleedkamer, teneinde in de lege van den portier te gaan telefoneeren.

Intusschen had de regisseur reeds aan het publiek medegedeeld, dat het ongeval „niets te beteekenen had” en dat de heer Bernadetti „naar omstandigheden redelijk wel was!”

Charly keerde tien minuten later terug met de mededeeling dat er een kamer voor den goochelaar gereserveerd zou worden in het „Churchill-Hospital.”

Waarschijnlijk zou dit niet zoo gemakkelijk zijn gegaan, als Charly er niet bij had gezegd, dat Lord William Aberdeen alle kosten op zich nam....

Intusschen had deze zich met Bernadetti bezig gehouden, en na een kwartier gelukte het hem, hem weder tot bewustzijn te brengen.

Gedurende dien tijd had de knaap zich haastig verkleed, nadat allen die niet in het vertrek noodig waren, het hadden verlaten.

Raffles zelf had het gelaat van den goochelaar ontgaan van de schminklaag en zijn pruik afgezet.

Bernadetti sloeg nu langzaam de oogen op, keek om zich heen, richtte zich met groote moeite een weinig op, maar liet zich dadelijk weder op de kussens van de rustbank terugvallen, terwijl er een smartelijke glimlach om zijn dunne lippen verscheen — klaarblijkelijk had hij zijn toestand maar al te goed begrepen.

„Wat nu? Wat nu?” hoorde Raffles hem zachtjes voor zich heen mompelen.

Hij boog zich over den goochelaar heen, en fluissterde hem op gedempten toon toe, terwijl hij zijn dunne hand zachtjes drukte:

„Bekommer u over niets, goede vriend Bernadetti — alles is voor u in orde gemaakt — en de directeur van het Hypodrome-Theater zal het wel met u vinden, daar sta ik borg voor! Gij zult naar een onzer beste ziekenhuizen worden overgebracht!”

„Maar mijn jongen — mijn Francis?”

„Maak u over hem niet ongerust — als gij hier in het geheel geen familie hebt, blijft hij bij mij gedurende den tijd, dien gij in het ziekenhuis zult moeten doorbrengen — wel een weinig door uw eigen schuld, Bernadetti, het doet mij leed dat ik u dit zeggen moet!”

„Ik dank u, Mylord!” fluisterde Bernadetti op heeschen toon, en hij drukte met kracht de hand van Raffles. „Ik wil beter worden — ik moet beter worden — ik heb mijn taak nog niet volbracht! Ik mag nog niet sterven — en daarom weet ik zeker, dat ik zal genezen.”

„Blijf daarbij, houdt u vooral kalm, windt u nergens over op — en dan kunt gij over een paar weken, misschien reeds vroeger, het ziekenhuis weder verlaten!” hernam Raffles.

Op dit oogenblik kwam Charly zeggen, dat de auto van het ziekenhuis was voorgereden.

Met groote behoedzaamheid droegen de dragers den zieke op hun brancard in de auto, maar niet dan nadat Raffles zijn nieuwen beschermeling beloofd had, dat hij hem nog dienzelfden avond, tenminste wanneer de geneesheer van het ziekenhuis het toestond, met Francis een bezoek zou brengen.

Met zijn arm om den schouder van den knaap geslagen, zag Raffles de auto heenrijden, en daarop trad hij het gebouw weder binnen, waar Charly hem reeds met zijn overgoed tegemoet trad.

De directeur, die Raffles goed kende, had de toezegging gedaan, dat Bernadetti later, indien hij dit wilde, de rest van zijn contract kon afwerken — en dat was onder de gegeven omstandigheden de beste oplossing.

Voor het variété-gebouw wachtte de blauwe limousine, en deze bracht de twee mannen en Francis naar een fraai heerenhuis in de Regent-Street, hetwelk Raffles sedert eenige jaren bewoonde.

Gaston, zijn oude kamerbediende, kreeg de noodige instructies, en aanstonds werd een van de logeer-kamers voor den knaap in orde gemaakt.

Francis bleek in het geheel niet verlegen te zijn,

en gevoelde zich dadelijk thuis in het fraaie huis, alsof hij zijn leven lang niet anders gewend was, dan kostbare meubelen om zich heen te zien.

Nadat dit alles geregeld was, reden Raffles en Francis naar het ziekenhuis, op een half uur afstand gelegen, en vernamen daar, dat de zieke thans sliep, en dat de geneesheer, die hem behandelde, het beter had geacht, hem thans niet te wekken, en het bezoek tot den volgenden morgen uit te stellen.

Gedurende den terugrit werd er niet veel gesproken, maar toch had Raffles van Francis reeds vernomen, dat hij zich zijn moeder slechts zeer vaag herinnerde, daar deze gestorven was, toen de knaap nog geen 5 jaar oud was.

Reeds op zijn achtste jaar had hij zijn vader geholpen, wanneer deze des avonds moest optreden, en hoe jong hij ook was, Francis had reeds Amerika, Rusland, Spanje, Italië, kortom alle landen van Europa en zelfs Japan en Australië bezocht.

Hij kon zich bijna niet herinneren, ooit iets anders te hebben gedaan, dan hetgeen hij nu deed.

Zijn vader scheen te worden voortgejaagd door zijn rusteloozen aard en iedere veertien dagen wisselden zij van verblijfplaats, — hoewel Francis in de laatste maanden tot zijn groote smart had opgemerkt, dat de toestand van zijn ouden vader steeds verergerde.

Het was reeds eenmaal gebeurd, dat hij tijdens de voorstelling onwel was geworden en het tooneel had moeten verlaten.

Daar Raffles vooral den schijn niet wilde wekken, alsof hij den knaap uithoorde over zaken, die zijn vader zelf liever niet scheen aan te roeren, zoo liet hij het hierbij, maar hij nam zich stellig voor den ouden Bernadetti niet uit het oog te verliezen en hem van zijn verleden te laten vertellen.

Na hetgeen er des avonds op het tooneel van het Hypodrome-Theater was voorgevallen, begreep Raffles, dat er in het leven van den ouden man een geheim moest bestaan — en een vreeselijk geheim!

Zoodra hij met Francis het huis in de Regent-Street weder bereikt had, werd de jongen weder naar zijn kamer geleid en daar zeide Raffles tot hem:

„Ik vrees, dat je het een weinig vervelend zult vinden, mijn jongen, maar het is waarlijk het beste, als ik je, zoolang je vader in het ziekenhuis moet vertoeven, onder mijn hoede neem! Je kunt natuur-

lijk toch niet alleen optreden en je hebt hier immers geen familie?"

„Nee, Mylord!"

„Wil je bij ons blijven gedurende dien tijd?"

„Dolgraag, Mylord!"

„Je zult je dus niet al te erg vervelen?"

„Ik ben zeker van niet, Mylord! Gij hebt zulk een prachtig groot huis en als er boeken zijn, en ik mag nu en dan eens op de piano spelen, dan ben ik al ruimschoots tevreden!"

„Je houdt dus veel van boeken?"

„Heel veel, Mylord! Gij begrijpt wel, dat er, bij onze levenswijze, voor mij van onderwijs geen sprake kon zijn — en dit heeft mij bitter verdriet gedaan. Toch geloof ik niet, dat ik mij behoef te beklagen, want vader is heel knap en hij heeft mij altijd les gegeven."

„Zoo waarlijk?" vroeg Raffles glimlachend.
„Waar in dan wel?"

„O, in alles, Mylord! In geschiedenis en aardrijkskunde, in plantkunde en natuurkunde, en Fransch, Duitsch en Engelsch — en ook in rekenkunde!"

De glimlach verdween van het gelaat van den Grooten Onbekende en hij vroeg verwonderd:

„Gaf je vader je in al die vakken zelf les? Vertel mij dan eens — is hij altijd goochelaar geweest?"

„Tenminste zoolang mij heugt, Mylord!" antwoordde Francis.

„Nu, het is laat geworden, mijn jongen — ga nu maar slapen! Ik zal er voor zorgen, dat je je den tijd in mijn huis doorgebracht, niet behoeft te beklagen. Je moet mij een ding beloven — je mag volstrekt het huis niet verlaten, onder geen voorwaarde, zonder mij daartoe verlof te vragen! Ik heb er mijn rede en voor, geloof mij!"

Francis keek Raffles wel wat verwonderd aan, maar hij beloofde aanstonds wat hem gevraagd werd.

Raffles streek hem over het krullende haar, knikte hem nog eens toe en verliet vervolgens het vertrek.

Hij spoedde zich naar de bibliotheek, waar hij Charly wist te vinden, die er rustig zijn sigaret rookte, in afwachting, dat Gaston het eenvoudige souper zou hebben gereed gezet.

Raffles nam naast hem plaats en liet zich zwiingend in een gemakkelijken stoel neervallen.

Hij staarde in gedachten voor zich uit, totdat Charly hem vroeg:

„Je schijnt je dat geval van den ouden goochelaar sterk aan te trekken?"

„Sterker, Charly, dan je op dit oogenblik wel kunt vermoeden!" antwoordde Raffles langzaam.
„Er is in het verleden van dien man ongetwijfeld iets geschied, waardoor hij werd, wat hij thans is. Wat dien knaap betreft..."

Raffles voltooide den zin niet, maar stak de hand in zijn zak, haalde er iets uit, en legde het voor Charly op het kleine rooktafeltje neder.

„Weet je wat dit is?" vroeg hij.

Charly nam het voorwerp op, draaide het in zijn vingers heen en weer, keek Raffles verwonderd aan en antwoordde:

„Het ziet er uit als een looden knikker."

„En het is een kogel, Charly!"

„Wat! Is dat de looden kogel, die Francis in zijn mond moest nemen?"

„Nee, die is het zeker niet, of de jongen moest zich op een vreeselijke wijze vergist hebben! Deze kogel, Charly, bevond zich in den loop van het pistool, hetwelk aan de hand van den ouden goochelaar ontviel, toen hij bewusteloos neerstortte!"

Charly liet een kreet van schrik hooren en staarde Raffles met afgrijzen aan.

„Dat zou beteekenen — — maar dat is immers onmogelijk! Die oude man — hij kan toch onmogelijk van plan zijn geweest, zijn eigen zoon..."

„Ik weet niet zeker, of die jongen zijn zoon wel is, Charly, maar dat doet er voorloopig minder toe! Maar dat die goede oude man den knaap zoogenaamd bij ongeluk heeft willen dooden — dat lijkt mij te onzinnig, om er ook maar een seconde bij stil te staan."

„Maar wat dan? Een noodlottige vergissing?"

„Misschien!" antwoordde Raffles kortaf.

„Hoe komt Francis aan den kogel van potlood, dien zijn vader in het pistool laadt?"

„Ik denk, dat hiervoor een afzonderlijk doosje of kistje bestemd is, waarin deze knikkers van grafiet worden bewaard."

„Het is verschrikkelijk!" zeide Charly op een toon van afschuw. „Stel je eens voor, dat de oude man eens niet door een flauwte was overvallen! Hij stond juist op het punt den trekker over te halen!"

„Zoo is het! Wanneer die ongesteldheid hem niet

onverwacht getroffen had, dan zou hij het pistool hebben afgevuurd, en daar hij steeds op den mond van den knaap mikt, en de kruitlading sterk genoeg is, zou hij hem zonder eenigen twijfel door het hoofd hebben geschoten! Men zou natuurlijk aan een noedlottig ongeluk gedacht hebben en...."

„Welnu, — waarom voleindig je je gedachten niet?"

„En niemand zou geloofd hebben aan een moord-aanslag!"

„Dus, daaraan geloof jij zelf?"

„Er zijn maar twee mogelijkheden, Charly, — dit, of een vergissing! En hoe vreemd het ook klinke — ik acht het laatste nog onaannemelijker dan het eerste! Er wordt hier een gevaarlijk spel gespeeld en de beide soorten kogels worden natuurlijk met de grootste zorgvuldigheid uit elkaar gehouden! Morgen zullen wij trouwens meer van de zaak weten — ik zal Francis eens voorzichtig uithooren, zonder hem nog te zeggen, wat er in den loop van het pistool gevonden werd, dat zijn vader op hem had moeten afschieten!"

Charly bleef een oogenblik in diep stilzwijgen verzonken en hernam toen hoofdschuddend:

„Ik kan het mij bijna niet voorstellen, dat hier inderdaad boos opzet in het spel is! Mijn God, moord-aanslag op een jongen van twaalf jaar!"

„O, de leeftijd doet er vaak zeer weinig toe!" antwoordde Raffles schouderophalend. „Meigmaal komt het voor, dat kinderen, nog aan de moederborst, iemand anders in den weg staan!"

„Goed en wel — maar dat kan toch onmogelijk van toepassing zijn op den zoon van een armen goochelaar!"

„Laat ik je nog eens zeggen, Charly, dat ik er volstrekt niet zeker van ben, of Francis wel de zoon is van Bernadetti, dien ik op minstens zeventig jaar schat! Daar de knaap ternauwernood twaalf is, zou de man zestig jaar geweest moeten zijn, toen hij vader werd. Nu is dat op zichzelf volstrekt niets onmogelijks, doch, wanneer ik alle omstandigheden overweeg en wanneer ik let op het volkomen gebrek aan gelijkenis tusschen den knaap en den grijsaard, dan kom ik tot de gevolgtrekking, dat een

bloedverwantschap tusschen hen volstrekt niet vast staat!"

„Neem mij niet kwalijk, Raffles, maar nu loop je toch wel wat hard van stal!" riep Charly half lachend uit. „Bernadetti praat nooit anders dan van „zijn zoon". De jongen heeft het altijd over „zijn vader"!"

„Een oogenblikje, Charly. Dat is van den kant van den jongen heel natuurlijk, eenvoudig, omdat hij nooit beter geweten heeft! Wat den ouden man betreft — als wij aannemen, dat hij dien knaap geadopteerd heeft, dan laat hij hem natuurlijk overal voor zijn zoon doorgaan!"

„Maar hoe kom je daarbij?" hernam Charly verwonderd. „Ik voor mij kan volstrekt geen aanwijzingen vinden, die er op duiden, dat Bernadetti niet de vader van dien jongen is!"

Raffles antwoordde niet aanstonds, maar bleef in gedachten voor zich uitstaren.

Eindelijk begon hij weder:

„Het is zoo — ik kan er zelf geen juist beschreven rede en voor opgeven. Het is een zuiver vermoeden, dat ik feitelijk alleen baseer op het volkomen gemis aan gelijkenis, dat op zichzelf nog weinig beteekent en op het zeer groote verschil in jaren!"

„Zul je de ontdekking betreffende het ruiterpistool aan Bernadetti mededeelen?"

„Ongetwijfeld, zoodra hij die mededeeling zonder gevaar voor zijn gezondheid kan verdragen!"

„En de knaap?"

„Francis blijft voorloopig hier — en hij heeft mij moeten beloven, het huis niet zonder mijn toestemming te verlaten!"

„Waartoe dat verbod? Ben je bang, dat hij verdwaalt?" vroeg Charly verwonderd.

„Dat niet alleen! Maar de jongen verkeert in gevaar — in levensgevaar zelfs, dat is duidelijk! Er is vanavond een aanslag op zijn leven gepleegd, dat staat volgens mij vast!"

„Tenzij er een vergissing heeft plaats gehad!"

„Ik herhaal, dat ik eerder aan den moord-aanslag, dan aan de vergissing geloof!" hernam Raffles met nadruk.

HOOFDSTUK IV.

De letters op den manchetknoop.

Den volgenden morgen stond Raffles vroeg op, om eens naar zijn kleinen beschermeling te gaan omzien.

Hij beklom de breede trap naar de eerste verdieping, stond stil voor de deur van de logeerkamer, luisterde een oogenblik en glimlachte.

Van achter de deur klonk een regelmatige, zachte ademhaling.

Blijkbaar sliep de jongen nog, overmand door de aandoening van den vorigen avond.

Voorzichtig draaide Raffles den knop van de deur om, en trad het vertrek binnen.

Hij ging op het raam toe en schoof het gordijn een weinig terzijde.

Het licht drong naar binnen, maar de knaap sliep zoo vast, dat ook dit hem niet wekte.

Raffles trad terzijde van het groote bed, en keek vol belangstelling op den knaap neder.

Hij bestudeerde als het ware de fijne trekken, de teedere ronding van de wangen, de als met een penseel getrokken wenkbrauwen, de goudblonde lokken en bromde hoofdschuddend voor zich heen:

„Die schoone knaap een zoon van den ouden Bernadetti? Neen — onmogelijk! Zij hebben niets met elkander gemeen — niets anders, dan dat de oude man een tweede vader voor den jongen is geweest, en dat zij elkander innig liefhebben!”

Hij bukte zich nog wat dichter over den slapenden jongen heen en plotseling viel zijn oog op een klein glinsterend voorwerp, dat aan een dun, eenvoudig kettinkje om den hals van Francis was bevestigd.

Het was een klein ovaal medaljon, zooals het vroeger wel door de dames gedragen werd, voorzien van twee gouden dekseltjes, die ieder een kleine ruimte afsloten, bestemd om er een miniatuurportretje in te bewaren.

Op het deksel, naar Raffles toegekeerd, waren twee letters gegraveerd — een E en een H.

Langzaam richtte Raffles zich weder op en mompelde voor zich heen:

„Een E en een H — dooreen gestrengeld! Wat drommel — waar heb ik die letters nog pas zeer kort geleden nog eens gezien? Maar stil eens . . .”

Hij voltooide zijn alleenspraak niet, maar haastte zich het vertrek weder uit, sloot de deur en ijelde naar zijn werkkamer.

Hij trad op zijn schrijfbureau toe, trok een der bovenste laden open en nam er den gouden manchetknoop uit, dien de heer in de loge had verloren en dien zij den avond te voren aan den portier van het Hypodrome-Theater hadden willen overhandigen, als de onverwachte ontmoeting met Bernadetti hen niet aan geheel andere dingen had doen denken!

Nauwelijks had Raffles een blik op den knoop geworpen, of hij riep vol verbazing uit:

„Een E en een H — dooreengestrengeld! En juist dezelfde gotische letters! Is dit toeval, of is het iets anders? Wat gaf ik er nu niet voor, als wij den man in het gelaat hadden kunnen zien, die eergisteren tijdens de voorstelling van Bernadetti zoo haastig opstond en in het geheel niet meer terugkeerde!”

Hij stak den knoop bij zich en begaf zich naar de slaapkamer van Charly, waar hij deze bezig vond juist de laatste hand aan zijn ochtendtoilet te leggen.

Met de deur in huis vallend, begon hij:

„Nog weder een aardige vondst, Charly! Een vondst, die mij opnieuw versterkt in mijn meening, dat wij hier een romantisch, geheimzinnig geval beleven, en dat Francis naar alle waarschijnlijkheid niet de zoon is van Bernadetti.”

„Mag ik weten, waarin die vondst bestaat?” vroeg Charly, die in dit geval tamelijk sceptisch gestemd scheen te zijn.

„Wel, ik trad zooeven de slaapkamer van den kleinen Francis binnen. De jongen sliep nog. Mijn oog viel op een voorwerp, dat aan een dun zilveren kettinkje om zijn hals bevestigd was. Het was een gouden medaljon.”

„Welnu — wat is daar voor bijzonders aan?”

„Aan het medaljon zelf misschien niet zooveel, ofschoon het toch weinig gebruikelijk is, dat de kinderen van circusmensen gouden medaljons om den hals dragen! Maar op één van de deksels waren twee letters gegraveerd — een E en een H.”

„Nu, dat zullen de initialen van de moeder van den jongen geweest zijn!” opperde Charly, die de plaats voor den spiegel niet verlaten had en zich bezig hield met het knopen van een pas gekochte das.

„Ik ontken het niet. Maar weet je wat zonderling is?”

„Neen, zeg het mij.”

„Dat ik diezelfde letters aantref op den gouden knoop, dien wij — en dat acht ik thans een zeer gelukkige omstandigheid — nog niet aan den recht-hebbende konden teruggeven! Zie zelf maar!”

Voor het eerst wendde Charly zich om met een zeer verbaasde uitdrukking op zijn gelaat en hij nam uit de hand van Raffles langzaam en als met tegenzin den gouden manchetsknoop aan.

Er viel niet aan te twijfelen — de door Raffles genoemde letters waren in den knoop gegraveerd.

Raffles sloeg Charly glimlachend gade en vroeg:

„Geloof je nu ook, dat deze geheele zaak niet zoo volkomen eenvoudig is, als je tot dusverre gemeend hebt?”

„Ik geef mij nog niet gewonnen, Raffles! Dit kan immers wel toeval zijn!”

„Een toeval? Nu, ik geloof, dat ook de toevalligheid haar grenzen heeft! Ik heb je nog niet gezegd, dat deze letters volkomen denzelfden vorm hebben als die, welke ik aantrof op het deksel van het gouden medaljon. Is dat ook toevallig?”

Charly bromde iets onverstaanbaars en riep toen uit:

„Maar wat denk je dan eigenlijk? Wat vermoed je? Wat geloof je?”

„Dit kan ik je niet zeggen, tenminste nu nog niet. Ik ga alleen de feiten na. Eergisteren was het de eerste voorstelling van Bernadetti met Francis — en ik geloof, dat dit feit niet zonder eenige betekenis is. Zij zijn ternauwernood opgetreden, als achter ons een heer zoo haastig opstaat en vertrekt, dat hij bijna struikelt over de breede treden, waarop te stoelen geplaatst zijn. Hij verliest een gouden manchetsknoop en keert in het geheel niet terug. Den volgenden avond wordt de kogel van potlood, die in den loop vergruizeld had moeten worden, op een nog niet opgehelderde wijze vervangen door een echten kogel, die den knaap zonder twijfel zou hebben gedood, als niet een gezegend toeval — maar ditmaal zou ik het liever Voorzienigheid noemen, tusschenbeide was gekomen! De jongen, op wien de aanslag gepleegd wordt, draagt een gouden medaljon — een ding van waarde en toch maar bevestigd aan een heel eenvoudig, goedkoop zilveren kettinkje! En op het medaljon staan dezelfde letters als die voorkwamen op den manchetsknoop van den man, die den avond te voren zoo haastig was weggelopen. Als dit een toevallige samenloop van omstandigheden is — nu, dan wil ik de heele zaak laten loopen en er niet meer naar omzien!”

„Zooals jij daar de gebeurtenissen aaneenkoppelt, Raffles, valt het zeker niet te miskennen, dat er een geheimzinnige samenhang tusschen de feiten bestaat, maar ik kan volstrekt niet zien, waarin het verband bestaat?”

„Ik wil mij volstrekt niet verstandiger voordoen, dan ik ben — want op het oogenblik begrijp ik het ook niet,” hernam Raffles. „Wij zullen misschien wel wat wijzer worden, als wij Bernadetti eens ondervragen. Ik blijf bij mijn voornemen, den jongen nog niet uit te hooren, want dat zou ik oneerlijk vinden jegens den ouden man, die niet bijzonder geneigd scheen ons iets omtrent zijn verleden mede te deelen. Laten wij nog een paar dagen geduld hebben, dan zal hij wel in staat zijn een schok te verdragen, als wij hem het geval van den verwisselden kogel mededeelen. En nu zullen wij ons eens wat met onzen Francis gaan bemoeien!”

De knaap werd gewekt, nam zijn bad, kleepte zich aan en verscheen aan de ontbijttafel.

Zijn eerste vraag, na Raffles en Charly goedenmorgen te hebben gewenscht, was naar zijn vader, en Raffles die zooeven naar het gasthuis getele-

foneerd had, kon hem mededeelen, dat de toestand van zijn vader gelukkig reeds verbeterd was, en dat de geneesheer alle hoop koesterde, dat hij, mits hij zich alle zorg uit het hoofd zette, over een paar weken volkomen genezen het ziekenhuis zou kunnen verlaten.

Met vochtige oogen had Francis toegeluisterd en nu zeide hij:

„Als mijn vader werkelijk heelemaal beter wordt, Mylord, dan hebben wij dat zeker aan u te danken, want hij zou zeker nooit uit zichzelf naar het ziekenhuis zijn gegaan!”

„Daarover praten wij niet, mijn jongen!” hernam Raffles. „En vertel mij eens, waarin je lust hebt! Je kunt zeker geen paard rijden?”

„Misschien zou ik het nog wel kennen, Mylord!” antwoordde de knaap eenigszins onzeker.

„Nog wel? Heb je het dan vroeger gedaan?”

„Ja, dat weet ik zeker, Mylord! Maar het is lang, heel lang geleden! Ik was nog heel klein — het was op geen vclslagen paard, maar een pony. Er liep een man naast met witte broek van zeemleder, glimmende kaplaarzen en een hoogen hoed op, met een eccarde op zij, en die hield de teugels vast. Het was op een heel groot grasveld — met een fontein er bij! En daar reed ik heerlijk rond, en eindelijk op een prachtig groot huis toe, met groote boomen er om heen!”

Francis had dit alles op een half droomerigen toon gezegd, en zijn oogen schenen in de verte te staren.

Raffles had met Charly een snellen blik gewisseld en het lag hem op de lippen iets naders te vragen, maar hij bedacht zich — hij wilde niets doen, niets vragen, alvorens Bernadetti hem zelf in vertrouwen had genomen.

Maar zooveel begreep hij al wel, dat de knaap vroeger, lang geleden, in geheel andere omstandigheden had geleefd.

Toevallig had Raffles juist eenige weken geleden een hit gekocht, om deze ten geschenke te geven aan den zoon van een zijner rentmeesters, die één van zijn landgoederen in Schotland bestuurde en waarheen hij het fraaie dier dezer dagen had willen medenemen.

Henderson kreeg bevel de hit, evenals de rijpaarden van Charly en Raffles te zadelen en een kwartier later reed het drietal uit.

En Francis zat te paard alsof hij zijn geheele leven niets anders had gedaan!

Hij genoot zichtbaar en de rit door Hydepark deed een kleur op zijn wangen verschijnen en zijn oogen schitterden.

Om elf uur keerden de beide vrienden met hun kleinen makker naar huis terug, legden hun rijcostuum af en maakten zich gereed naar het ziekenhuis te gaan.

Zij vonden Bernadetti in een frisse, met smaak gemeubelde kamer, die hij geheel voor zich alleen had en de oude man dankte Raffles met omfloerste oogen, zoodra deze aan zijn bed was getreden.

Hij had wel begrepen, dat hij dit alles aan Lord William Aberdeen te danken had en het maakte hem heel gelukkig, dat hij volstrekt geen zorgen behoefde te hebben betreffende zijn geliefden Francis.

Raffles sprak met den geneesheer en vernam van dezen, dat Bernadetti nog lang zou kunnen leven, daar hij een zeer krachtig gestel had, wanneer hij zich slechts wat meer in acht verkoos te nemen en rust nam, wanneer zijn lichaam daarnaar vroeg.

De patient scheen echter van een zeer onrustigen geest te zijn en reeds nu sprak hij er over, het gasthuis zoo spoedig mogelijk weder te verlaten.

Raffles had hoofdschuddend geluisterd en zeide nu: „Het is vreemd — het is alsof die man wordt voortgejaagd door een dwangvoorstelling, die hem van de eene plaats naar de andere drijft.”

„Dien indruk heb ik ook gekregen, Mylord,” hernam de geneesheer. „Het schijnt hem zeer te smarten, dat hij hier aan zijn bed gekluisterd is! Hij gedraagt zich als een jonge man, die aan het begin van zijn leven staat en het is, alsof hij zich een doel gesteld heeft, dat hij tot iederen prijs nog wil bereiken, voor de dood hem ternederslaat. Kendet gij dien man reeds eerder, Mylord?”

„Neen, dokter!” antwoordde Raffles. „Ik zag hem eergisteren voor het eerst tijdens een voorstelling in het Hypodrome-Theater.”

„Het is mij opgevallen, dat hij volstrekt niet de kenmerken van zijn beroep heeft, ofschoon hij het toch zeker meer dan een menschenleeftijd uitoefent. Hij schijnt mij bovendien zeer beschaafd te zijn voor een variété-artist, en hij weet en kent zaken, die men zeker niet van een circusgoochelaar zou verwachten! Hij drukt zich zoo voortreffelijk uit, ofschoon ik niet geloof dat hij een Engelsman is!”

„Dien indruk heb ik ook gekregen, dokter!” hernam Raffles. „En zeg mij nu eens, of gij gelooft, dat ik reeds vanmiddag onzen zieke een mededeeling kan doen, die hem ongetwijfeld zeer zal schokken, zonder dat hem dit schade doet?”

De geneesheer dacht een oogenblik na, en antwoordde toen:

„Wanneer gij een raad van mij wilt aannemen, wacht dan nog tot morgen! Wanneer hij een rustigen nacht heeft doorgebracht, durf ik er wel voor instaan, dat hij een geestelijken schok, mits niet al te sterk, zal kunnen doerstaan.”

„Goed, dokter — dan keer ik morgenmiddag alleen terug, om met hem te praten.”

De beide heeren keerden weder naar het ziekenhuis terug, en vonden daar Francis in een druk gesprek met den ouden man.

De geneesheer maakte hieraan echter een kwartier later een einde, om den zieke niet al te zeer te vermoeien.

Men vertrok weder, en Raffles besteedde een deel van den middag om met den knaap te spreken, en hem eenig onderwijs te geven, waarbij hij de ontdekking deed, dat de jongen zeer veel wist, de omstandigheden in aanmerking genomen, en dat hij een helder verstand had.

Hij maakte dien middag nog een wandeling met hem, daarop dineerden de twee vrienden en Francis gezamenlijk, en des avonds bezocht het drietal een schouwburg.

Maar al dien tijd repte Raffles geen woord van het geheimzinnige voorval, dat zich den dag te voren had afgespeeld, daar hij den knaap niet noodeloos wilde verschrikken.

Den volgenden dag, nadat Francis des morgens in gezelschap van Charly een bezoek had gebracht aan zijn vader, reed Raffles om drie uur in den middag naar het ziekenhuis, en werd aanstonds bij zijn beschermeling toegelaten.

De geneesheer had hem reeds medegedeeld, dat de zieke zeer goed vooruitging, en dat hij wellicht reeds over 8 dagen het ziekenhuis weder zou mogen verlaten.

Nog altijd echter scheen hem een koortsachtig ongeduld te verteren.

Er kon niet aan getwijfeld worden, of deze man streefde een onbekend doel na, dat hij tot iederen prijs wilde bereiken, voor hij stierf.

De geneesheer had er echter volstrekt niets op tegen, dat Raffles thans met hem sprak, en zoo begaf deze zich naar de ziekenkamer, waar hij een oogenblik later alleen was met den goochelaar

Vraag uwen leverancier steeds
de cigaretten **Dubec 3.**

HOOFDSTUK V.

Een oude schuld.

Met een oogopslag zag Raffles, dat Bernadetti zich inderdaad veel beter moest gevoelen, want zijn oogen hadden weer glans, op zijn wangen was kleur gekomen, en hij stak Raffles met een vlugge beweging beide handen toe.

Toen echter vestigde hij zijn blik nieuwsgierig, en eenigszins ongerust op het ernstige gelaat van den Grooten Onbekende, en zeide:

„Wat is dat, Mylord — het komt mij voor alsof gij door iets gedrukt zijt! Ik hoop toch dat alles met Francis in orde is?”

„Stel u gerust, Bernadetti!” haastte Raffles zich te antwoorden. „De jongen maakt het uitstekend, en hij maakt op dit oogenblik een wandeling met mijn secretaris. Nog zelden heb ik een knaap ontmoet, met zooveel natuurlijke begaafdheid, zoo schrander en met zulk een levendige verbeelding! Duid het mij niet ten kwade, wanneer ik u ronduit zeg, dat het zonde en jammer zou zijn, den knaap in uw eigen beroep op te leiden! Ik denk er niet aan iets af te dingen op de eerbiedwaardigheid van uw vak — want niet het beroep stempelt den mensch, maar de wijze waarop hij het uitoefent!”

Bernadetti antwoordde niet dadelijk, maar sloot een oogenblik de oogen, en zuchtte diep.

Toen kwam het op zachten toon over zijn lippen:

„Ik hoop ook, Mylord, dat later... zoodra het mogelijk is, de jongen iets anders en iets beters zal kunnen leeren!”

„Ik heb mij in gedachten met zijn toekomst bezig gehouden, mijn waarde Bernadetti — neem dat niet al te kwalijk aan een man, die zelf geen kinderen heeft — en ze naar alle waarschijnlijkheid ook wel nooit zal hebben! Niet daarom echter hebt gij een ernstige uitdrukking op mijn gezicht kunnen

lezen! De reden daarvan ligt elders. Ik moet eens met u spreken — en ik waarschuw u, dat ik u inderdaad iets zeer ernstigs heb mede te deelen, iets, waarvan gij zult schrikken! Maar voor ik u mededeel wat ik weet, zou ik u wel iets willen vragen. Denk niet dat ik gedreven word door nieuwsgierigheid alleen — slechts mijn warme belangstelling in Francis drijft mij er toe allereerst te vragen, of de jongen... uw zoon is!”

Bernadetti richtte zich met een schok overeind, en keek Raffles met een angstigen blik in zijn oude oogen aan.

Toen boog hij het hoofd, en antwoordde zoo zacht, dat het nauwelijks te hooren was:

„Tegenover u, die zoo goed voor mij geweest zijt, wil ik er geen geheim van maken — de knaap is mijn zoon niet!”

„Dat heb ik van het eerste oogenblik al wel vermoed!” hernam Raffles zachtjes. „En thans vraag ik voorloopig geen bijzonderheden meer — ik weet bijna zeker dat gij mij die ongevraagd zult mededeelen, zoodra gij mij tot het einde toe zult hebben aangehoord!”

„Gij maakt mij werkelijk nieuwsgierig, Mylord, en ook een weinig ongerust!” riep de oude goochelaar uit. „Wat hebt gij mij dan te zeggen?”

Raffles stak de hand in zijn zak, en haalde er den looden kogel uit, dien hij twee avonden te voren uit den loop van het ruiterpistool had zien rollen.

Hij legde het voorwerp in een kuiltje van het dek voor den zieke neder, en vroeg:

„Weet gij wat dat is?”

„Zou ik het niet weten?” kwam Bernadetti verwonderd. „Dit is een van de looden kogels, dien Francis in zijn mond neemt, na hem

aan het publiek hebben laten zien! Gij zult het kunststuk waarschijnlijk wel kennen!"

„Ja, vriend Bernadetti — ik ken het! Maar weet gij, waar ik dezen looden kogel gevonden heb?"

„Waar dan?" vroeg Bernadetti ademloos, en het voorgevoel van iets vreeselijks teekende zich op zijn gelaat af.

„Deze kogel rolde eergisteravond uit den loop van het ruiterpistool hetwelk uit uw handen gleed, toen gij bewusteloos neerstortet. Wanneer die aanval u niet getroffen had, zoudt gij met dezen kogel, die op een onbegrijpelijke wijze in den loop van het pistool moet zijn geraakt, Francis bijna zeker hebben gedood!"

Wat de geneesheer had gezegd — de slag was bijna te hevig voor den zieke.

Hij verbleekte op schrikbaar jagende wijze, en liet zich achterover in de kussens vallen, terwijl hij naar adem snakte.

Toen kwam het bijna toonloos over zijn lippen:

„Mijn God — hoe is dat mogelijk? Kan de jongen zich zoozeer hebben vergist — zijt gij zeker van wat gij mij daar mededeelt, Mylord?"

„Maar al te zeker, vriend Bernadetti! Ik greep het pistool dat aan uw hand ontviel, en zag voor mijn oogen hoe deze ronde kogel er uitrolde, dien gij natuurlijk meendet met den laadstok tot gruis te hebben gestampt."

„Dat gaat mijn begrip te boven!" fluisterde de oude goochelaar. „De looden kogels zijn met opzet afzonderlijk gehouden. Het zijn er trouwens maar een half dozijn, want wij gebruikten steeds denzelfden kogel, totdat hij door een of ander toeval verloren ging. Van de kogels van potlood echter hadden wij er steeds een groot aantal bij ons. Zij werden ons geleverd door een grafietfabriek in Zwitserland, en het is toch niet aannemelijk, dat men daar bij ongeluk een looden kogel in een der doozen zou hebben gedaan!"

„Dat klinkt inderdaad al zeer onwaarschijnlijk, Bernadetti, en daarmee behoeven wij dan ook in het geheel geen rekening te houden. Wilt gij mij eens zeggen waar de echte kogels bewaard werden?"

„In een kleine spanen schuifdoos — een griffelkoker van een paar pences, zoo als de schooljongens ze wel gebruiken."

„Wist iemand dat behalve gij en Francis?"

„Wel, al mijn goocheltoestellen, op een paar na, die ik zelf heb uitgevonden, en waarvan ik het geheim dus gaarne wil bewaren, stonden altijd open en bloot in mijn kleedkamer, en het is dus wel mogelijk, dat een of andere nieuwsgierige tooneelknecht die doos met kogels geopend heeft!"

„En de kogels van potlood?"

„Die waren verpakt in stevige doozen van dik, blauw papier, ongeveer van den vorm, zooals die, waarin schoolkrijt verzonden wordt. Die doozen raakten natuurlijk langzamerhand leeg, en om het rollen en breken van de potlooden kogels tegen te gaan, vulden wij de rollen aan met proppen krantenpapier."

„Kunt gij u soms herinneren, of gij eergisteren juist een nieuwe doos had aangebroken?"

„Wij hadden er een, die tot op 8 kogels na geledigd was!"

„Francis stak er zeker steeds een in zijn zak, voor hij het tooneel betrad?"

„Zoo is het! Maar zeg mij toch, Mylord, waarom stelt gij mij al die vragen? Wat vermoedt gij dan toch? Gij denkt toch niet dat hier boos opzet in het spel is?"

„Dat denk ik, Bernadetti — en ik zou het u zeker kunnen zeggen, als ik de geschiedenis van Francis ken de!"

De oude goochelaar antwoordde niet aanstonds, maar liet zich weder in de kussens terugvallen, en sloot eenigen tijd de oogen.

Toen hij ze weder opende, lag er een vastberaden uitdrukking op zijn gelaat.

Hij richtte zich weer op, tastte naar de hand van Raffles, drukte die met kracht en zeide toen:

„Ik zal u alles zeggen, Mylord! Niet alleen wat ik betreffende Francis weet — want hoe vreemd het u ook moege voorkomen, ik weet minder van hem dan gij denkt — maar ook van mijzelf zal ik spreken! Gij hebt u als een edelmoedig man jegens mij gedragen, ik gevoel dat gij het goed met mij meent, en daarom zult gij het weten, wat mij steeds voortdrijft, van het een land naar het andere, en waarom ik nooit rust heb willen nemen, al gevoelde ik zelf wel, dat dit wellicht mijn doel zou kunnen doen mislukken."

„Ik wil u uw geheim niet ontlocken, Bernadetti bedenk dat wel!" zeide Raffles op zachten toon.

„Dat weet ik, Mylord! Maar laat mij begaan —

ik geloof dat het mij goed zal doen, als ik mijn hart eens uitstort!"

„Welnu, spreek dan!"

De oude man scheen zijn gedachten gedurende eenige oogenblikken te verzamelen en begon toen:

„Bernadetti is mijn ware naam niet — het is slechts mijn artistennaam. Ik heet Bonci — Bernarde Bonci! Ik ben een Italiaan, maar ik heb van mijn negentiende jaar in Engeland gewoond, en daarom ben ik die taal ook volkomen machtig. Ik was te Londen klerk op een groot kantoor, ik spaarde geld over, omdat ik ijverig was, en weinig behoeften had, en — omdat ik van zins was, mijn klein kapitaal te verzekeren tegen den tijd dat ik zou huwen met het meisje dat ik sedert een paar jaren vurig liefhad."

Bonci had het hoofd gebogen en scheen eenigen tijd verdiept te blijven in de herinneringen aan het verleden.

Zijn gelaat had een smartelijke uitdrukking gekregen, maar naarmate hij verder sprak, veranderden zijn trekken, en haat, woede en een onbluschbare wraakzucht kwamen er op te lezen, even duidelijk als in een boek.

„Het ging mij goed, Mylord, ik bekwaamde mij in verscheidene vakken, en reeds op mijn twee en twintigste jaar kon ik mij zelfstandig vestigen. Ik ging financieel steeds meer vooruit, en eindelijk vroeg ik officieel om de hand van mijn lieve Jane. Ik was toen 25 jaar — zij 23. Wij waren zoo gelukkig als men het slechts zijn kan, en ik droomde mij reeds een gouden toekomst. Twee jaren gingen voorbij — nog waren er geen kinderen, en dit verontrustte mij wel een weinig. Ik had steeds vurig gehoopt, later mijn bloeiende zaak te kunnen overdoen aan een paar flinke zoons.

Omstreeks dien tijd kwam... hij voor de eerste maal bij ons aan huis. En — het werd de gewone geschiedenis, Mylord, die zich al zoo menigmaal heeft afgespeeld, en die zich toch schijnbaar steeds zal blijven herhalen! Ik werkte nog altijd als een paard, ik was veel buitenshuis — wie weet veronachtzaamde ik mijn vrouw wel een weinig — maar onwillens, dat zweer ik u, want ik werkte slechts zoo hard, om haar des te eerder met weelde te kunnen omringen — hij was knap, hij was geestig, hij wist hoe men met een vrouw moet omgaan — ik was blind, stekeblind! Ik vertrouwde mijn vrouw vol-

komen, en hij — hij had zich altijd voorgedaan als mijn beste vriend!"

Bonci moest een oogenblik ophouden, want de aandoening dreigde hem te overmannen.

Na eenigen tijd begon hij weder:

„Het duurde drie jaren — en toen viel de slag. Die man had geld nodig — zeer veel geld — men kan wel zeggen een kapitaal! Ik stond borg voor hem. En ik deed dat bijna met mijn geheele vermogen — lachend deed ik het, Mylord! Ik was er immers zeker van, dat hij mij op den bepaalde tijd het geld zou teruggeven! De stukken werden geteekend, hij kreeg het geld en twee weken later was hij verdwenen! — niet alleen echter — ook mijn vrouw had mij verlaten! Dat ik toen niet krankzinnig ben geworden, is mij nu nog een raadsel! Ik was door den slag als het ware verdoofd en het is misschien mijn geluk geweest, dat ik pas langzamerhand den waren omvang van de ramp heb doorgrond! De dag brak aan, waarop het geld betaald moest worden — en daar die laffe schurk in gebreke bleef en niets van zich liet hooren, zoo moest ik wel mijn woord gestand doen — en in een enkelen dag, Mylord, werd ik van tamelijk welgesteld man, straatarm."

Bonci had het gelaat in de handen verborgen en Raffles zag, dat er tranen tusschen zijn magere vingers doordrongen.

Hij had zich bescheiden afgewend en liet den ouden man kalm uitweenen.

Een oogenblik later begon Bonci weder:

„Van dat oogenblik af, Mylord, werd ik slechts door een enkele gedachte bezielde — ik wilde mij wreken! Niet op mijn ongelukkige vrouw, die in de netten was verstrikt van dien duivel, maar op hemzelf, op den ellendeling, die mijn vertrouwen had weten te winnen en mij twee malen in het verderf had gestort. Ik gevoelde mij volkomen onmachtig mijn eigenlijk beroep voort te zetten — ik had er trouwens het geld niet meer voor! Maar ik maakte gebruik van mijn behendigheid als amateur-goochelaar en ik deed dit met opzet, want ik wist, dat ik op die wijze op de goedkoopste manier in de meeste groote steden der wereld zou komen! Ja, Mylord, gij zult het misschien krankzinnigheid vinden, maar ik schrikte niet terug voor de onmetelijke taak, den schelm tot aan het einde der wereld te volgen, totdat ik hem terug zou hebben gevonden en hem om rekenschap had kunnen

vragen! Ik verlangde zoo vurig naar het oogenblik dat ik er somwijlen ziek van werd en mijn hart zoo luid klopte bij de gedachte, dat ik mijn vingers om zijn keel zou kunnen sluiten, dat ik vreesde het te doen springen."

Het gelaat van Bonci had op dit oogenblik waarlijk een schrikwekkende uitdrukking en hij zag er uit als een engel der wrake.

Zijn vuisten waren gebald en zijn anders zoo doffe oogen fonkelden.

Daarop vervolgde hij weder:

„Het duurde niet lang, of ik had het met eenige oefening zoover gebracht dat ik het durfde wagen voor een publiek op te treden en tamelijk spoedig had ik een engagement gevonden. Dat is nu veertig jaar geleden, Mylord — en die veertig jaar heb ik besteed met het zoeken naar dien man! Gij ziet mij met ongeloovigen blik aan — gij kunt u niet voorstellen, dat de wraakzucht zoo lang levendig kan blijven in een menschelijk gemoed! Maar ik zeg u dat het mogelijk is! Overal deed ik nasporingen, soms meende ik hem te hebben gevonden, eenmaal heb ik hem bijna tusschen de vingers gehad — en toch wist hij mij nog te ontkomen! Ik besteedde alles, wat ik maar even kon uitsparen aan advertenties en informatiebureaux, om zijn verblijfplaats te ontdekken. Hij echter moet instinctmatig gevoeld hebben, dat ik hem voortdurend op de hielen zat en hij heeft zeker zijn naam veranderd! Ik ben nu zeventig jaar — en als ik hem morgen tegenkom, Mylord, dan zal ik hem doden, met een hart vol vreugde en in het bewustzijn, dat ik er een goed werk mee verricht!"

„En — hebt gij nooit eens gedacht, dat die man wel eens gestorven kon zijn?" vroeg Raffles op zachten toon.

„Dat is niet mogelijk, Mylord!" riep Bonci op hartstochtelijken toon. „Nee, dat kan het lot, dat altijd rechtvaardig is, niet willen! Dat zulk een laf verraad, dat zulk een zware misdaad ongestraft zou blijven — dat kan ik niet aannemen!"

„Maar wie weet, Bonci, of die man niet reeds op een andere wijze zwaarder voor zijn misdaad gestraft is, dan gij het ooit zou kunnen doen!" herram Raffles.

„Als ik dat wist, Mylord, dan zou het mij althans eenige verlichting brengen, maar veel liever zag ik hem vallen door deze hand! O, als gij wist hoe lief

ik haar gehad heb! Zij was alles voor mij, ik aanbad haar! Geen schijn of schaduw van wantrouwen jegens haar kwam ooit in mijn ziel op, — daartoe schatte ik haar te hoog."

Opnieuw verborg Bonci zijn bleek gelaat in de handen en langen tijd bleef het stil in de ziekenkamer.

Toen hernam de oude man op zachten toon:

„Dat is mijn geschiedenis, Mylord. Ik maak er geen aanspraak op, dat zij buitengewoon is — dergelijke gevallen komen wel meer voor! Gij weet nu hoe het komt dat ik, een man van zekere opvoeding, het beroep van goochelaar gekozen heb! En nu zult gij hooren, onder welke omstandigheden ik Francis tot zoon heb aangenomen"

„Rust eenige oogenblikken, goede vriend," drong Raffles aan. „Ik vrees, dat gij u al te zeer vermoeit!"

„In het geheel niet, Mylord!" hernam Bonci haastig. „Ik beloof, dat ik aanstonds mijn verhaal zal afbreken, als ik bemerk dat het mij al te veel inspanning kost."

„Spreek dan — ik wil u niet verzwijgen, dat ik zeer veel belangstelling koester voor den knaap en gaarne zijn geschiedenis zou kennen."

„Ik zal kort zijn, Mylord! Ongeveer zeven jaar geleden trad ik op in het Scala te Milaan. Op hetzelfde programma kwam een nummer voor, uitgevoerd door een dierentemmer, een ruwen woesten kerel. Zijn vrouw werkte aan het vliegend rek met een zuster en een anderen man. Een kleine knaap was bij hen, die zij voor hun zoon lieten doorgaan, ofschoon ik naderhand tot de overtuiging ben gekomen, dat hij dat onmogelijk kon zijn. Ik maakte kennis met het aardige kereltje, dat iederen avond met Harris, den dierentemmer, en zijn vrouw meekwam en wij werden de beste maatjes. Ik merkte al spoedig, dat de jongen een ellendig leven moest hebben, want de dierentemmer sloeg hem herhaaldelijk, soms met dezelfde karwats, waarmede hij zijn leeuwen kastijde en alleen de tusschenkomst van zijn moeder behoedde hem voor erger. Ik had al spoedig gemerkt, dat er iets gaande moest zijn tusschen die vrouw en den rekwerker, met wien zij optrad. Op den laatsten avond van mijn optreden kwam het tot een vreeselijke uitbarsting, — ik geloof, dat indertijd zelfs de Engelsche bladen lange berichten over de zaak hebben bevat. Harris verraste zijn vrouw in de armen van haar min-

zijn vrouw in de armen van haar minnaar — en in dolle woede sloeg hij haar dood. Hij werd spoedig gevangen genomen, waarbij hij in zijn waanzinnige drift nog twee carabinieri verwondde en ik hoorde later, dat hij tot acht jaar gevangenisstraf werd veroordeeld — de Italiaansche rechtbanken zijn ten aanzien van „misdaden uit harttocht” al even toegeeflijk als de Fransche.”

„Het overige kan ik mij wel voorstellen!” zeide Raffles op zachten toon. „Gij hebt u het lot van den jongen aangetrokken, die op een enkelen avond van zijn vader en zijn moeder beroofd werd — of van lieden, die gij daarvoor hebt aangezien, want ik heb reden om te gelooven, dat ook zij niet de ouders zijn geweest van den kleinen Francis!”

„Is het onbescheiden, Mylord, als ik vraag, waarom gij dat denkt?”

„Hoe kunt gij dat gelooven! Gij, die hem lange jaren achtereen tot vader en moeder tegelijk zijt geweest! Luister Bonci, dan zal ik u zeggen, wat ik heb opgemerkt.”

En nu deelde Raffles in enkele woorden aan den ouden man mede, wat den lezer reeds bekend is. Het haastig vertrek van den heer uit de loge, de vondst van den manchetknoop, de letters, die op dien knoop zoowel als op het gouden medaljon gegraveerd waren, hetwelk de knaap om zijn hals droeg, de herinnering, welke Francis scheen te hebben aan zijn prilste jeugd, aan ponnys, een prachtig heerenhuis, een bediende, een park met een grooten vijver en tusschen den misdadigen aanslag, op zulk een geheimzinnige wijze gepleegd in het Hypodrome-Theater.

Bonci had met de grootste aandacht toegelusterd, en zeide, toen Raffles zijn verhaal beëindigd had:

„In later tijden, Mylord, heb ik steeds geloofd, dat de kleine Francis, zooals hij zichzelf altijd noemde, ofschoon zijn ouders hem een anderen naam gaven, een aangenomen kind was.”

„Droeg hij het medaljon toen gij hem tot u naamit?”

„Nee, dat vond ik in de kamer van het logement, waar de dierentemmer met de ongelukkige vrouw hun intrek hadden genomen, weggestopt in een klein kistje, dat aan de vrouw had toebehoord, en waarin zij het misschien voor de blikken van haar man verborgen had

gehouden. Er was geen ketting meer aan en naderhand heb ik 't van 'n eenvoudig zilveren kettingje laten voorzien.”

Gedurende eenigen tijd bleef het weder stil in de ziekenkamer.

Toen begon Raffles weder:

„Wij kunnen er niet aan twifelen, waarde Bonci of Francis staat iemand in den weg! En dat kan onmogelijk van vandaag of gisteren dateeren, maar hij moet reeds heel lang geleden den haat hebben opgewekt van den man, die hem eergisterenavond door uw hand van het leven heeft willen berooven! Het moet zelfs langer dan zeven jaar geleden zijn, want in al dien tijd is hij natuurlijk steeds onder uw hoede gebleven!”

„Ik heb hem zelfs geen seconde alleen gelaten, Mylord!”

„Laten wij dan eens logisch trachten te redeneeren. Men haat een jongen van vier of vijf jaar niet om zijn persoons wille, maar omdat hij, eenmaal tot man opgegroeid, een plaats inneemt, die een ander heeft willen bezetten! Uit alles wat gij mij hebt medegedeeld, leid ik af, dat Francis tot een zeer rijke, misschien wel adellijke familie heeft behoord. Indien hij een eenige zoon was, zou hij, bij den dood van zijn vader, waarschijnlijk een groot fortuin hebben geërfd — wellicht een titel! Heeft hij u nimmer over zijn familieleden gesproken? Ik bedoel natuurlijk heel in den beginne, toen hij daaraan nog heugenis kon hebben?”

„Toen hij nog jong was, Mylord, deed hij mij wel eens verhalen van ritjes op ponnys, van groote parken en prachtige kamers in een heel groot huis — maar ik achtte dat alles toen nog het uitvloeisel van de rijke fantasie van een levendigen knaap.”

„Heeft die Harris zich nooit over den jongen uitgelaten?”

„Nooit!”

„Wat was hij voor een landsman?”

„Hij was een Engelschman! Hij trad echter onder een artistennaam op — ik geloof Remendado, of iets dergelijks!”

Raffles verzonk in diep nadenken.

Langzamerhand begon hij den samenhang van het drama te vermoeden.

En hij deed zich zelf de gelofte, dat hij niet

zou rusten, alvorens hij de ouders van den knaap had uitgevonden — en den verraderlijke schurk had gestraft, die den jongen had willen vermoorden op een even geraffineerde als sluw verzonnen wijze, die hem zeker buiten schot zou hebben gehouden, als het moorddadig opzet gelukt was!

Hij was opgestaan van den stoel, dien hij dicht naast het bed had getrokken, nam de hand van Bonci en zeide:

„Het zal u zeker smarten, Bonci, als gij den knaap zoudt moeten afstaan — maar zoudt gij aarzelen, als zijn werkelijke ouders, verondersteld, dat die nog leven, hem van u zouden komen opeischen, om hem zijn rang in de maatschappij te doen hernemen, die hem van rechtswege toekomt?”

„Ik zou er zeker zeer veel verdriet van hebben, Mylord — maar aarzelen zou ik niet!” antwoordde de oude goochelaar. „Het is immers duidelijk, dat de jongen op den duur dit leven niet kan voortzetten. Ik ben een oud man, die nog slechts leeft voor zijn wraak — en zulk een man is eigenlijk geen gezelschap voor den jongen.”

„Wilt gij mij dan veroorloven hem te zeggen, wat ik ontdekt heb, opdat hij mij behulpzaam zal zijn bij het opsporen van den moordenaar? Ik beloof u, dat ik hem volstrekt niets zal laten merken van mijn vermoedens betreffende zijn afkomst, voordat gij mij dat zelf zult toestaan!”

„Onder die voorwaarde, Mylord, kunt gij hem vragen, wat gij wilt!” antwoordde Bonci. „Hij is een schrandere knaap en hij kan u misschien van grooten dienst zijn!”

„Dan verlaat ik u nu — en ga dadelijk met Francis naar het Hypodrome-Theater, teneinde daar op het tooneel en in de kleedkamer een onderzoek in te stellen. Wellicht ontdekken wij daar iets, dat ons op het spoor kan brengen van den laaghartige schurk, die u tot moordenaar tegen wil en dank had willen maken! Tracht nu weer te slapen. Ik beloof u, dat ik het u dadelijk zal komen mededeelen wanneer wij iets ontdekt hebben.”

„Ik dank u voor uw vriendelijkheid, Mylord — maar of ik zal kunnen slapen betwijfel ik!” antwoordde Bonci, met een droevig glimlachje.

HOOFDSTUK VI.

Het onderzoek.

Het was bijna zes uur, toen de blauwe limousine weder stilstond voor het heerenhuis in de Regent-Street.

Francis was zoeven van zijn wandeling met Charly Brand teruggekeerd, en Raffles liet den jongen aanstonds in de auto plaats nemen, die wel wat verbaasd was, toen hij vernam, dat de tocht naar het Hypodrome-Theater zou voeren.

Nauwelijks had de automobiel zich in beweging gezet, of Raffles begon:

„Luister eens, Francis! Ik heb je een paar vragen te doen, waarover je je misschien wel eenigszins zult verwonderen en waarvan je de beteekenis later wel zult begrijpen. Het is echter van groot belang, dat je mij zeer nauwkeurig inlicht!”

De jongen keek Raffles met groote oogen aan, maar antwoordde niet.

„Zeg mij eens, hoe je aan den kogel van potlood komt, dien je inplaats van den looden kogel aan je vader moet ter hand stellen.”

„Kent u de truc, Mylord?” riep Francis op verontwaardigden toon. „Dat is niet aardig!”

„Ik kende hem reeds lang, mijn jongen!” antwoordde Raffles glimlachend, „en geef mij nu antwoord op mijn vraag!”

„Ik nam den kogel van potlood altijd uit de blauw papieren doos, waarin wij ze uit Zwitserland ontvangen, Mylord. Er is daar een fabriek die daar speciaal zulke kogels maakt voor goochelaars!”

„Ja, dat zei je vader mij ook al! Wordt die doos na de voorstelling steeds weggesloten?”

„Welneen — waartoe zou dat dienen? Ik zet haar eenvoudig, terwijl vader zich afschminkt, in de lade van de kaptafel, met nog andere kleine voorwerpen, die we bij de voorstelling noodig hebben. Er zit

wel een sleutel op die lade, maar ik geloof niet, dat wij haar hebben afgesloten!”

„Kun jij zelf die twee soorten kogels van elkander onderscheiden?”

„Alleen als ik heel nauwkeurig toekijk, Mylord! Als ik even voor dat wij op het tooneel treden den kogel van potlood uit de doos genomen heb, dan steek ik hem onmiddellijk in een kleinen zak van mijn fluweelen buisje, waar nooit iets anders inzit, zoodat ik mij onmogelijk kan vergissen! Gij zult wel begrijpen dat ik heel goed oppas, want — het zou niet prettig voor mij zijn, als vader eens bij ongeluk een echten kogel op mij afschoot, nietwaar?”

„Dat zou het zeker niet, Francis!” antwoordde Raffles met een flauwen glimlach.

Reeds had de auto den korten afstand afgelegd, die het huis in de Regent-Street van Piccadilly scheidt en de wagen stond nu stil voor den artisteningang.

Raffles stapte uit, na den knaap bij de hand te hebben gevat en zeide op zachten toon eenige woorden tot Henderson, die de auto liet keeren en toen weder voor den artisteningang post vatte.

Raffles en Francis traden binnen.

Het was nog zeer stil achter het tooneel, maar de portier zat reeds in zijn loge.

De man herkende den knaap dadelijk en knikte hem vriendelijk toe.

Raffles nam hem ter zijde, drukte hem een goudstuk in de hand en vroeg op zachten toon:

„Luister eens, waarde vriend — ik hoop, dat deze kleine gift je zal bewegen mij zeer duidelijk en naar waarheid te antwoordden op een paar vragen, die ik je zou willen stellen!”

„Voor dat bedrag kunt u vragen wat u wilt, Mylord,” antwoordde de portier opgetogen. „En

als ik er een antwoord op weet — dan zult u het hebben!”

„Zoo mag ik het hooren!” hernam Raffles. „Begin dan maar eens met mij te zeggen, of gij hier eergisteravond waart.”

„Ja, Mylord!” antwoordde de portier, die Raffles herkend had bij het licht van het kleine gasvlammetje, dat zijn loge verlichtte.

„Zit gij hier steeds in deze loge?”

„Zoo goed als altijd! Ik moet letten op de menschen, die er passeeren, ik moet boodschappen aannemen van de fijne heeren voor de balletmeisjes, en zoo meer — en eigenlijk mag ik er niet uit van den directeur!”

„Hebt gij een goed geheugen?”

„Ik heb nogal niet te klagen, Mylord!”

„Span het dan eens goed in! Kunt gij u herinneren, of hier eergisteravond iemand is geweest, die u vreemd was?”

De portier moest er bij gaan zitten, want de vraag scheen toch meer van zijn hersens te vergen, dan hij oorspronkelijk wel had gedacht.

Hij dacht eenigen tijd moeizaam na, schudde toen wel tien maal achtereen het hoofd en antwoordde toen met grooten nadruk:

„Ik weet heel zeker van niet, Mylord! Het was eergisteren niet heel druk, er waren een paar heeren voor de mooie rekwerkster, met bloemen en kaartjes, en die ken ik wel — zij probeeren het telkens opnieuw, die jongelui, en soms lukt het wel eens — zoo bijvoorbeeld een op de twintig keeren! Maar voor het overige staan er niet veel mooie jongedames op het programma en dat merk ik dadelijk aan het aantal heeren, dat hier achter komt, met allerlei mooie praatjes en foefjes! Die Spaansche zangeres heeft, met uw permissie, een snor, zal ik maar zeggen en haar attractie...”

„Vriend portier, laat de attractie van die Spaansche rusten en bepaal je tot mijn vragen! Hier heb je nog een goudstuk — ik schenk het je in de hoop, dat het je tot korthed zal aanmanen!”

De portier liet het tweede goudstuk met groote snelheid in zijn zak verdwijnen en een verrukte grijnslach gleed over zijn vol gelaat.

„We zeggen dus, dat je eergisteren alle heeren goed herkend hebt, die hier geweest zijn! Wees zoo goed en noem mij ze eens op! Verondersteld natuurlijk dat je ook hun namen kent!”

„Zoo goed als mijn eigen, Mylord! Daar was om te beginnen Sir Lionel Baary, dan Mr. Bernard Hyslope, vervolgens kwam graaf Douglas en ten slotte verscheen burggraaf Elsenore.”

„Niemand meer?”

„Niemand!”

Raffles kende toevallig deze vier heeren allen, niet alleen van uiterlijk maar ook persoonlijk — het waren leden van de Windsor-Club, waarvan hij vicepresident was.

Hij stond een oogenblik in gedachte en hernam toen:

„Zijt gij hier 's middags ook?”

„Den geheelen dag, Mylord! Het is een zware dienst, dat verzeker ik u! Zij praten van den achturigen werkdag, maar die is voor mij niet weggelegd! Ik ben op het oogenblik drieenvijftig jaar en ik heb nooit minder dan vijftien uren per dag gewerkt! Vanmorgen nog zei mijn lieve vrouw tegen me...”

„Het is ongetwijfeld hoogst belangwekkend, wat uw lieve vrouw heeft gezegd, vriend portier,” kwam Raffles ongeduldig. „Maar eigenlijk gaat de zaak ergens anders over! Hier is nog een goudstuk om er u aan te herinneren! Gij waart dus in den middag van Dinsdag hier, nietwaar?”

„Zoo is het, Mylord!”

„Werd er toen gerepeteerd?”

„Alleen de rekwerkers zijn er even geweest, want den avond te voren hadden zij ontdekt, dat één van de staaldraden versleten was! Ik behoef u niet te zeggen dat het een gevaarlijk baantje is, waarmee zij hun brood verdienen! Veronderstel dat zoo'n draad tijdens de voorstelling knapt — de heele rommel gaat tegen de vlakke en als er juist een den reuzenzwaai maakt...”

„Dan breekt hij waarschijnlijk zijn nek!” vulde Raffles bedaard den zin aan. „Ik ben een goedmoedig man, portier, maar je zoudt mij in verzoeking brengen, om met jou iets dergelijks te doen. Laten wij niet weer afdalen — die drie goudstukken waren de eenige, die ik bij mij heb!”

„Neem mij niet kwalijk, Mylord — het ligt in mijn aard! Als men zoo vijfendertig jaar in een portiersloge zit, dan... neem mij niet kwalijk Mylord, ik ben geheel bij de zaak!”

„Er zijn dus geen andere menschen geweest, dan de rekwerkers?”

„Jawel, Mylord — de behanger!”

„De behanger? Wat kwam die doen?”

„Dat scheen hij zelf niet zoo precies te weten! Hij beweerde, dat hij in een van de kleedkamers een nieuw vloerzeiltje moest leggen! Ik wist van niets, maar heb den man zijn gang laten gaan — hij had een groote rol zeil bij zich en een soortement werktasch.”

„Hoe zag die behanger er uit?”

„Groot en bleek, met zwarte oogen en vuurrood haar! Ik heb in mijn leven nog nooit zulk rood gezien, Mylord! Mijn schoonzusje van dertien jaar heeft ook rood haar, maar dat is vlaskleur, vergeleken bij het haar van dien behanger!”

„Bleef hij lang?”

„Nauwelijks een kwartier!”

„En had hij het zeiltje gelegd?”

„Ja, Mylord!”

„In welke kleedkamer?”

„In die van den goochelaar Bernadetti!”

Raffles kon een zachten kreet van voldoening niet onderdrukken — hij had althans een gering spoor gevonden!

„Zijn de kleedkamers altijd afgesloten overdag?” vroeg hij.

„Welneen, Mylord! Waartoe zou dat dienen? Er valt maar heel weinig te kapen, en in alle kamers zijn een paar kasten, die de artisten kunnen afsluiten, als ze willen, en waarin zij hun hebben en houden kunnen bewaren! U zult het niet gelooven, maar die menschen zijn onder elkaar zoo eerlijk als goud! Denkt u, dat het ooit voorkomt dat zij elkaar bestelen? Ze denken er niet eens aan!”

„Hoe wist je, dat de behanger juist in de kamer van Bernadetti was geweest?” vroeg Raffles onverstoorbaar, zonder te letten op de uitweidingen van den praatgragen portier.

„Dat wist ik, Mylord, omdat ik in alle kleedkamers even ben gaan kijken.”

„Was er nieuw zeil in die kamer noodig?”

„Heelemaal niet!”

„Wie had die behanger besteld?”

„Dat is meer dan ik weet, Mylord! Ik denk haast de directeur!”

„Ik dank je voor je inlichtingen, portier — en nu zul je zeker wel toestaan, dat ik een kijkje achter de schermen ga nemen?”

„Zooals u verkiest, Mylord — maar de jongedame van het rek is er nog niet!”

„Dat spijt mij — maar ik kwam eigenlijk niet om haar!” antwoordde Raffles zonder dat er een spier van zijn gelaat vertrek.

Hij had zijn arm om den schouder van Francis geslagen en deze bracht hem op zijn verzoek naar de slaapkamer, waar hij zich iederen avond met den ouden goochelaar placht te vertoonen.

Raffles trad dadelijk op de kaptafel toe, trok de lade open en nam er een doos van dik blauw papier uit, welke hij op het tafelblad zette en opende.

Er lagen ongeveer acht loodgrijze ballen in.

Raffles nam er een op, liet hem aan den knaap zien en vroeg:

„Is die kogel van potlood gemaakt?”

De jongen nam hem aan, bekeek hem nauwkeurig en riep toen zeer verschrikt uit:

„Wel neen, Mylord! Dat is een looden kogel!”

Hij ijde op de doos toe, woog haar op de hand en riep:

„Het moeten alle looden kogels zijn! Hoe is dat mogelijk?”

„Dat zal spoedig genoeg opgelost worden, mijn jongen!” antwoordde Raffles op ernstigen toon.

„Wij zullen deze doos medenemen — wie weet hoe spoedig wij haar noodig zullen hebben!”

Francis begreep er blijkbaar volstrekt niets van, maar hij was jong, — en hij hechtte niet al te veel beteekenis aan het voorval.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en zeide:

„Kom mede, mijn jongen — wij hebben hier niets meer te doen en wij zullen eens naar de zaal gaan! Verwonder je over niets — binnenkort zul je wel begrijpen, waarom ik dit alles doe!”

Even later stonden Raffles en Francis, na een verbindingsdeur te zijn doorgestaan, aan het begin van de breede gaanderij, die in den vorm van een hoefijzer om de loges heen liep.

Het was pas kwart over zevenen en er bevond zich niemand in de zaal.

Na eenig zoeken had Raffles de ouvreuse gevonden, die zijn eigen loge bediende en die hem zeer goed kende.

Hij drukte het meisje een geldstuk in de hand en zeide:

„Vertel mij eens, kindlief, of je een goed geheugen hebt voor gezichten?”

„Dat geloof ik wel, Mylord!” antwoordde de ouvreuse verwonderd.

„Herinner je je dan nog, wie er eergisteren bij mij in de loge zaten?”

Het meisje dacht even na, en antwoordde toen, een weinig onzeker:

„Heel nauwkeurig weet ik het niet meer, Mylord! Ik meen mij wel te herinneren, dat er een oude dame met een mooi jong meisje was en dan.... stil eens....”

„Ik kan je misschien wel opweg helpen. Gedurende de voorstelling mogen jullie, als de klok negen uur geslagen heeft, plaats nemen op één van de stoeltjes, die tegen den wand van deze loge geplaatst zijn, nietwaar?”

„Zoo is het, Mylord!”

„Kun je je dan soms herinneren, dat een heer, om iets over negenen, haastig de loge verlaten heeft?”

„O ja, Mylord, dat herinner ik mij heel goed!” antwoordde de ouvreuse op levendigen toon. „Het was mijnheer Edward Humphrey!”

Het was Raffles alsof hij plotseling een slag in het gezicht kreeg.

Edward Humphrey — E H!

De letters op den manchetknoop, en tevens die op het gouden medaljon van den kleinen Francis!

Hij wist zijn ontroering echter meesterlijk te verbergen en hernam op den natuurlijksten toon van de wereld:

„Zoo, is dat zijn naam? Waar ging hij heen?”

„Naar de vestiaire, Mylord!”

„Hij verliet dus het gebouw?”

„Ja, en hij scheen heel veel haast te hebben!”

„Hoe weet je dat hij Humphrey heet?”

„O, hij komt hier heel veel, bij iedere première op zijn minst en de namen van de vaste bezoekers leeren wij, ouvreuses, natuurlijk tamelijk spoedig kennen.”

„Ik dank je voor je inlichtingen, beste kind — zie hier nog een klein bewijs van mijn erkentelijkheid!”

Een goede raad:
Rookt steeds sigaretten Dubec 3.

HOOFDSTUK VII.

De boete.

Raffles liet geen tijd verloren gaan.

Hij verliet onmiddellijk het Hypodrome-Theater weder, teneinde onderzoek te doen naar de woonplaats van Edward Humphrey.

Er was nog geen uur verlopen, of de Gentleman-Inbreker had die woonplaats ontdekt.

De jonge man woonde met zijn vader in het West-End, in een deftige straat.

Maar hiermede was Raffles nog niet tevreden.

Hij deed onderzoek naar de familie van Humphrey, bezocht verschillende bureelen, liet zich op het register van den Burgerlijken Stand verscheidene zware boeken voorleggen, en wist al spoedig wat hij weten wilde:

Humphrey had nog een zuster die gehuwd was met den graaf van Bedford.

De voornaam van deze zuster was Eleonore, en toen Raffles dit ontdekte, voer hem opnieuw een schok door de leden — want daar waren alweer de letters E H!

Men behoefde niet al te zeer aan zijn verbeelding den vrijen teugel te vieren, om aan te nemen, dat het medaljon, welk de knaap droeg, van zijn moeder afkomstig was.

Langzamerhand begon John Raffles den toestand duidelijk te worden.

Hij kon er niet langer aan twifelen — de kleine Francis moest de zoon zijn van Eleonore Humphrey! Slechts dit verklaarde alles.

De vader van den knaap, zoo had zijn onderzoek hem aangetoond, was nimmer sterk geweest, en thans reeds 55 jaar.

De verdwijning van zijn zoon, op zeer jeugdigen leeftijd, een raadselachtig geval, dat indertijd heel wat opschudding had teweeg gebracht, had hem zeer veel kwaad gedaan, en zijn gezondheid geschokt.

Welnu, daar Francis de eenige zoon van graaf

Bedford was, zou zijn neef, indien hij verder kinderloos bleef, den titel en het fortuin erven!

Daarom was het zeer waarschijnlijk Edward Humphrey geweest, die indertijd den knaap had laten schaken, misschien wel met het doel om hem te laten doodden.

Daarom had hij zoo plotseling de loge verlaten, toen hij zoo eensklaps, 7 jaar later, zijn slachtoffer herkende.

Daarom was hij onder een vermomming het Hypodrome-Theater binnengedrongen, en had hij verraderlijk de kogels van potlood in de blauwe doos vervangen door echte!

Wel had Raffles van dit alles nog geen zekerheid — maar die zou hij zich verschaffen, dat nam hij zich stellig voor.

Het was reeds laat in den avond, toen hij zich naar het ziekenhuis begaf, en verlof vroeg, nog eenige woorden met Bonci te mogen wisselen.

De toestemming werd hem dadelijk verleend, want de oude man had den geheelen middag rustig geslapen, en zijn toestand werd voortdurend beter.

Zoo voorzichtig mogelijk deelde Raffles den ouden goochelaar, voorloopig zonder naam te noemen, alles mede, wat hij dien dag had ontdekt.

Bonci had aandachtig toegelisterd, zonder hem een enkele maal in de rede te vallen, en toen Raffles zijn verhaal ten einde had, vroeg hij:

„En hoe is de naam, Mylord, van dien harte-loozen schurk, dien gij er van verdenkt, dat hij een onschuldigen knaap op zulk een afschuwelijke wijze van het leven heeft willen berooven?”

„Zijn naam is Edward Humphrey!”

Op het hooren van dien naam uitte Bonci een luiden kreet, en viel, bleeker dan het laken van zijn bed, in de kussens terug.

„Mijn God — wat scheelt u toch?” riep Raffles

verschrikt uit. „Waarom doet die naam u zoo ontstellen? Kent gij dien man?”

Langzaam openden zich de oogen van Bonci weder, die vol brandende tranen stonden.

Met moeite hief hij zich op een elleboog op, en toen kwam het op schorren toon over zijn droge lippen:

„Misschien bestaat hier een naamovereenkomst — een toevallige overeenkomst, Mylord, maar indien dat niet het geval is — dan is die man, dan is die moordenaar de zoon van mijn eigen vrouw, die mij lange jaren geleden verliet om Henry Humphrey te volgen.”

Raffles kon een kreet van verbazing en ontsteltenis niet onderdrukken.

„Wat!” riep hij uit. „Zijn vader was dus de man die uw leven verwoestte? Hij was het die u bedroog, en uw vrouw en uw geld roofde?”

„Hij was het!” antwoordde Bonci op doffen toon. Raffles was opgesprongen.

Zijn oogen fonkelden en zijn stem had een harden klank, toen hij zeide:

„Wij moeten zekerheid hebben! Die schurken moeten gestraft worden! En Harris die nog altijd in de gevangenis te Milaan zit, en wel spoedig op vrije voeten zal worden gesteld, daar zijn straftijd bijna verstreken is, kan ons die zekerheid verschaffen! Hij is de man geweest, die den kleinen Francis bij zich had, tot gij den jongen onder uw hoede naamt! Ik vertrek zonder een oogenblik te verliezen, naar Milaan — en als ik ben teruggekeerd, dan zal er gerechtigheid gecefend worden, dat zweer ik! Mijn secretaris, mijn heer Brand, zal intusschen den knaap nauwkeurig bewaken, want het is niet gezegd, dat Edward Humphrey zijn pogingen niet zal herhalen!”

„Mylord, hoe zal ik u dat alles vergelden!” riep Bonci uit, bijna onverstaaubar door de snikken, die zijn geheele lichaam deden trillen.

„Gij kunt mij niet beter beloonen, mijn waarde Bonci, dan door u thans zoo rustig mogelijk te houden!”

„O, ik zal rustig zijn, Mylord!” riep Bonci met schitterende oogen uit. „Ik heb nu eindelijk mijn doel bereikt — over enkele dagen zal ik oeg in oeg staan met dien man, en al ik ben ik oud — ik zal met hem strijden — mijn wraak is nog zoo jong, zoo jong als 40 jaar geleden!”

Een oogenblik later was Raffles vertrokken, en,

na Charly de noodige instructies te hebben gegeven, stak hij, in gezelschap van Henderson, die de snelste auto zou besturen, welke Raffles tot zijn beschikking had, nog dien zelfden nacht het Kanaal over.

Hij reisde als het ware, na te Parijs te hebben overnacht, aan een stuk door naar Milaan, en begaf zich, daar gekomen, aanstonds naar de gevangenis, waar Harris boette voor den doodslag op zijn vrouw.

Hij kreeg den directeur te spreken, zette deze de zaak uiteen, en verkreeg van hem de toestemming, met Harris te mogen praten, wiens gevangenisstraf over drie maanden zou zijn afgeloopen.

Meer nog — de directeur, een humaan man, was zeer tevreden geweest over het gedrag van den voormaligen dierentemmer, die door knagend berouw voor zijn tijd oud was geworden, en deed Raffles de toezegging, dat hij zou trachten, de rest van zijn gevangenisstraf kwijt gescholden te krijgen, wanneer Harris de waarheid wilde zeggen.

Een uur later wist Raffles alles.

Zeven jaar geleden vertoefde Harris met een reizend circus in Engeland, en daar maakte hij kennis met Edward Humphrey, die toen omstreeks 30 jaar was, en die hem een groote som geld aanbod, indien hij wilde zorgen dat die knaap, dien hij hem in handen zou leveren, binnen korten tijd van het wereldtooneel verdween....

Harris had het echter nooit over zich kunnen krijgen, den aanvalligen knaap te doden, van wien hij overigens niets anders wist, dan dat hij gesproten moest zijn uit een aanzienlijk geslacht.

Hij wist zich echter nog zeer goed het gelaat te herinneren van den man, die hem de vreeselijke opdracht gaf, en zou hem stellig op het eerste gezicht herkennen.

Deze geheele bekentenis werd op schrift gesteld, behoorlijk gezegeld, en door Harris en den directeur van de gevangenis onderteekend.

Voorzien van dit stuk, en nadat hij den berouwvollen misdadiger beloofd had, hem in de toekomst niet aan zijn lot te zullen overlaten, aanvaardde Raffles dadelijk weder de terugreis.

Henderson scheen te beseffen waarom het ging, want hij reed als een ware duivel.

Drie dagen nadat Raffles uit Londen vertrokken was, omstreeks negen uur in den morgen, stond de groote snelle auto weder stil voor het huis in de Regent-Street.

Hij begaf zich aanstonds naar de bibliotheek, waar hij Charly aantrof, en vernam van den jongen man, dat de beide Humphrey's, vader en zoon, zich nog altijd te Londen bevonden, en in hetzelfde huis woonden.

Wat Bonci betreft, zijn toestand was in die dagen zoo vooruitgegaan, dat de geneesheer hem verlof had gegeven, nog dienzelfden dag het ziekenhuis te verlaten.

Hij had reeds den dag te voren een wandeling in den grooten tuin van het gasthuis mogen maken, en zag met verlangen uit naar de terugkomst van zijn beschermer.

En zoo begaf Raffles zich aanstonds naar den ouden man heen, in gezelschap van den kleinen Francis, en hij vond hem in een der priedelen van den tuin, waar hij zich in het zonnetje koesterde, in gedachten verzonken, en blijkbaar zoo goed als geheel hersteld.

Hij stonds haastig op om Raffles te groeten, drukte den knaap aangedaan aan zijn borst en vroeg toen:

„Welnu — Mylord — hebt gij zekerheid?”

„Ja, mijn waarde Bonci — het is alles gegaan zooals ik dacht — en in mijn binnenzak bevindt zich het bewijs van de schuld van Edward Humphrey. Harris is, wanneer het gewenscht mocht worden, bereid, om alles onder eede voor de rechtbank te bevestigen!”

„Laat ons dan geen tijd meer verliezen, wat ik u bidden mag, Mylord, en dadelijk de beide schurken om rekenschap gaan vragen! Wij kunnen den knaap mee nemen, wanneer gij het goedvindt!”

„Dat had ik ook willen doen, mijn waarde Bonci,” zeide Raffles. „Maar voelt gij u werkelijk sterk genoeg om die nieuwe aandoeningen te doorstaan?”

„O ja, Mylord, ik gevoel mij zoo sterk als 40 jaar geleden!”

Francis had vol verbazing naar dit gesprek geluisterd, waarvan hij volstrekt niets begreep.

Raffles streek hem over de blonde lokken en zeide op vriendelijken toon:

„Er zal een groote verandering in je leven plaats grijpen, mijn jongen — maar wat er ook gebeuren moge — bedenk dat je aan dezen man hier zeer veel verschuldigd bent!”

En voor de jongen iets had kunnen zeggen, had Raffles hen beiden met zich gevoerd, en een oog-

blik later zaten zij in de groote auto, die een half uur rijdens stilhield voor een fraai huis.

Allen stegen uit, terwijl Henderson met de auto voor de deur bleef wachten.

Van de conciërge vernam Raffles, dat Humphrey met zijn vader eenige ruime appartementen op de tweede verdieping bewoonden.

Zij beklommen de trappen, en op hun schellen werd hen de deur geopend door een bediende, die eenigszins verbaasd vroeg, wat zij wenschten.

„Je meester is immers thuis?” vroeg Raffles.

„Dat wel, mijnheer — maar mijnheer ontvangt nooit voor de lunch!”

„Dan moet hij in dit geval maar eens een uitzondering maken!” hernam Raffles bedaard. „Zeg hem dat Lord William Aberdeen hem dringend verlangt te spreken omtrent een ernstige zaak.”

De knecht veranderde dadelijk als een blad aan een boom, liet de twee man met den knaap buigend binnen, en bracht hen naar de fraai gemeubelde ontvangkamer, om het bezoek van Zijne Lordschap te gaan aankondigen.

Een oogenblik later ging de deur open en op den drempel verscheen een man van bijna 55 jaar, met een volkomen kaal hoofd, rood omrande oogen, en een vaal, met rimpels doorploegd gelaat.

Voor Raffles het verhinderen kon stond Bonci vlak voor hem, met dreigend gebalde vuisten, en sissend kwam het van zijn lippen:

„Herken je mij, Henry Humphrey? Herken je mij?”

De oude man deinsde terug, alsof hij een spookverschijning zag, en drukte de hand op het hart.

Hij sperde zijn oogen zoo ver mogelijk open, en stamelde:

„Bonci — jij!”

„Ja, ik!” riep Bonci. „Veertig jaren zijn er verlopen — maar er is nog een rechtvaardigheid! Ik wist wel dat de hemel het niet zou toelaten, dat een schurk als gij ongestraft zou blijven! Ik zelf heb u willen straffen — maar gij zult gekastijd worden op een wijze, zooals ik het onmogelijk had kunnen doen!”

Op dit oogenblik trad een man van bijna 40 jaar naar binnen, met een smal bleek gezicht, die sprekend op zijn vader geleek, en verwonderd en toornig uitriep:

„Wat moet dat beteekenen? Wat is dat voor

een geschreeuw? Wie zijn die lieden, vader, en wat willen zij hier?"

„Dat zult gij aanstonds hooren, mijnheer Humphrey!" liet de heldere stem van Raffles zich vernemen.

Hij trad terzijde, en nu stond de knaap in het volle licht.

Edward Humphrey, die den jongen nu pas zag, deinsde terug, alsof een vergiftige slang zich voor hem oprichtte, en verbleekte op een vreeselijke wijze.

Zijn blikken vlogen naar Raffles, die hem verachtelijk opnam, en eindelijk kon hij stamelen:

„Wat heeft dat alles te beteekenen? Waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken, Mylord?"

„Gij hebt mijn bezoek te danken aan uw eigen misdaden, Edward Humphrey!" antwoordde Raffles op harden toon. „Zij hebben u achterhaald, en gij zult u gereed moeten maken om uw straf te ondergaan. Deze man, Bernardo Bonci, en ik, Lord William Aberdeen, beschuldigen u ervan, dat gij dezen knaap, Francis graaf van Bedford, naar het leven hebt gestaan! Wij beschuldigen u van een moordaanslag! Wij beschuldigen u ervan, dat gij nog pas een week geleden in het Hypodrome-Theater dezen knaap hebt willen vermoorden!"

Edward was vaalbleek geworden, en fluisterde schor:

„De bewijzen! Gij praat wartaal! De bewijzen!"

„De bewijzen heb ik in mijn binnenzak — een gezegelde verklaring van Tom Harris, den dieren-temmer, dien gij had opgedragen, den kleinen graaf van Bedford uit den weg te ruimen, opdat gijzelf diens titels en rijkdom zoudt kunnen erven!"

En Raffles haalde het stuk uit zijn zak, vouwde het open, en hield het den schurk op veiligen afstand voor.

Humphrey wilde iets zeggen, toen een schorre kreet allen verschrikt naar Henry Humphrey deed omzien.

Het gelaat van den ouden man was vreeselijk

vertrokken, en hij had beide handen op de borst geperst.

Het volgende oogenblik viel hij voorover, sloeg met het hoofd hard tegen den rand van een zwaar schrijfbureau, en bleef stil liggen.

Hij was dood.

Een beroerte had een einde aan zijn leven gemaakt.

Raffles trad op het beweginglooze lichaam toe. lichtte de oogleden op, voelde naar den hartklop, en zeide op zachten toon:

„Hier is geen menschelijke hulp meer noodig — de hemelsche gerechtigheid heeft hier reeds vonnis geveld!"

Hij richtte zich weder op, wendde zich tot den jongen Humphrey, die met starren blik naar het lijk van zijn vader keek, en zeide op kouden toon:

„Wij geven u een half uur tijd, om u bij de politie aan te melden. Is die tijd verstreken, en hebt gij het nog niet gedaan — dan... zult gij zelf de gevolgen moeten dragen. Uw toeleg is mislukt — deze knaap zal reeds morgen in zijn rechten hersteld zijn! Kom, mijnheer Bonci — wij hebben hier niets meer te doen!"

Hij had zijn arm beschermend om den schouder van den jongen geslagen, en allen verlieten het vertrek, terwijl Humphrey hem met wezenloozen blik, bleeker dan een lijk nakeek, bleeker dan de doode die daar op den vloer lag uitgestrekt.

Maar juist toen de bediende de deur voor hen opende, trof de klank van een korten scherpen knal hun oor.

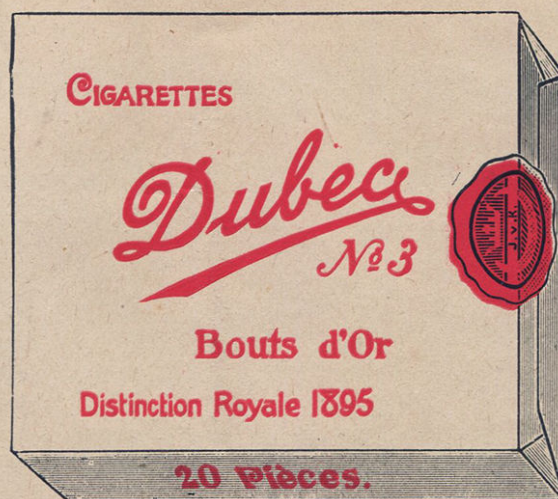
Raffles en Bonci wisselden een veelbeteekenenden blik met elkander, en de eerste zeide op ernstigen toon:

„Hij heeft zich zelf reeds gevonnist — de aardsche rechter kan hem niet meer straffen!"

Reeds twee dagen later was Francis, graaf van Bedford, aan zijn ouders teruggegeven, die heete tranen van vreugde schreiden.

De volgende aflevering (No. 409) bevat:

De Sieraden van den Perzischen Gezant.

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885